

LIETUVIŠKAS ATVIRUKAS KOVOJE PRIEŠ IMPERINĘ RUSIJĄ

Domas Kaunas

Vilniaus universiteto Komunikacijos fakulteto
Knygotyros, mediotyros ir leidybos tyrimų katedra
Saulėtekio al. 9, I rūmai, LT-10222 Vilnius, Lietuva
El. paštas domas.kaunas@kf.vu.lt

Santrauka. *Straipnis skirtas unikaliai lietuvių kovos prieš Rusijos 1864–1904 m. vykdytos tautinio persekiojimo politikos epizodui. Jo dalyviai – Vokietijos ir Rusijos imperijų siena perskirtos lietuvių tautos atstovai – Vokietijos pavaldinys, Rytų Prūsijos lietuvis Martynas Jankus (1858–1946), spaustuvės Tilžėje (Tilsit; dabar – Sovetskas Rusijos Federacijos Kaliningrado srityje) savininkas, ir nelegaliai veikusi išsilavinusių lietuvių jaunuolių, Rusijos imperijos pavaldinių grupė, laikas – XIX a. paskutinis dešimtmetis. Šiuo laikotarpiu sparčiai stiprėjo lietuvių tautinis sąjūdis, siekęs suartinti abi tautos dalis ir JAV išeivių bendruomenę. Viena iš svarbiausių bendros kovos priemonių buvo Rusijos teritorijoje uždraustų leidinių lietuvių kalba tradiciniu lotyniškuoju šriftu spausdinimas Rytų Prūsijoje ir slaptas gabenimas per Vokietijos ir Rusijos valstybių sieną į Lietuvą bei platinimas. Iš Lietuvos leidiniai paštu buvo siunčiami lietuvių telkiniams ir pavieniams asmenims Rusijos teritorijoje. Ši kova baigėsi pergale: draudimas buvo panaikintas Rusijos ministrų kabineto įsaku 1904 metais.*

Dėl politinio pasipriešinimo skatinimo lietuvių inteligentai leido ne tik knygas, brošiūras ir laikraščius, bet ir įvairius smulkiuosius spaudinius – politines proklamacijas. Tekstus parengdavo ir leidybai skirtas lėšas Rytų Prūsijos lietuvių bei vokiečių spaustuvėms siųsdavo Rusijos universitetų

studentai ir juos baigę inteligentai lietuviai. Tokių proklamacijų iki mūsų dienų išliko mažai. Vienas iš šių leidinių buvo standartinio Vokietijos atviruko dydžio (vidutiniškai 95 x 140 mm) anoniminė kortelė. Jos Lietuvos bibliotekose ir archyvuose iki šiol rasti trys, Rusijos nacionalinėje bibliotekoje Sankt Peterburge – vienas egzempliorius. Kortelės vienoje pusėje išspausdinta dviejų iliustracijų kompozicija: kaimietė lietuvių moteris ir prieš ją stovintis kazokas su iškeltu rimbu ir buteliu degtinės kaip atlygiu už paklusnumą. Tai simbolizavo stačiatikybės platinimą ir lietuvių stūmimą iš gimtojo krašto. Išspausdintas kazoko šūksnis: Ar tu lietuvė? Drožk į Rusiją! Kitoje kortelės pusėje mažu šriftu išspausdintas iliustracijos turinio paaiškinimas ir raginimas (pirmiausiai tikinčiųjų katalikų) priešintis valdžios planams. Anoniminis autorius nutyli, kad Rusijos vyriausybės pastangos buvo motyvuotos Sibiro kolonizavimo ir Transsibiro magistralės statybos (1891–1916) planų. Oponuojantys teiginiai argumentuoti daugiausia remiantis konfesinės ir tautinės savigynos pagrindu, dalyko dėstymas logiškas, parašytas gera lietuvių kalba. Jį greičiausiai sukūrė Maskvos universiteto teisės absolventas Vladas Mačys (1867–1936).

Pirmą kartą ši leidinį mokslo tikslu 1929 m. bibliografiškai aprašė Lietuvos universiteto profesorius ir bibliotekos direktorius Vaclovas Biržiška. Autorius leidinį laikė atviruku, priskyrė M. Jankaus spaustuvei ir 1892 metams. Patikslintas aprašas paskelbtas fundamentaliame lietuvių nacionalinės bibliografijos veikale Lietuvos TSR bibliografija. Serija A: Knygos lietuvių kalba; t. 2: 1862–1904. Knyga 2 (Vilnius, 1988, p. 401, įrašo Nr. 4065). Jis rengtas tarybmečiu Lietuvos TSR knygų rūmų bibliografų, remtasi tuo metu vieninteliu žinomu Michailo J. Saltykovo-Ščedrino viešosios valstybinės bibliotekos Leningrade (nuo 1992 m. kovo – Rusijos nacionalinė biblioteka Sankt Peterburge) saugomu egzemplioriumi. Šio straipsnio autorius patikslino kortelės išleidimo metus (1891) ir sklaidos ypatumus, nustatė iliustracijų dailininką Tilžės litografą Johann'ą Mai'jų, kitą tapačios formos ir paskirties kortelės leidinį.

Reikšminiai žodžiai: *imperinės Rusijos vyriausybės draudimas leisti lietuvių spaudą lotyniškuoju raidynu 1864–1904 metais, lietuvių tautinio sąjūdžio pasipriešinimas, nelegali politinių proklamacijų leidyba, atviruko formos lietuviški leidiniai, Rusijos studentai lietuviai, teisininkas Vladas Mačys, spaustuvininkas ir leidėjas Martynas Jankus, Tilžės litografas Johannas Mai'jus.*

Lithuanian Postcard in the struggle against Imperial Russia

Summary. *The article is devoted to a peculiar episode of the struggle of Lithuanians against the policy of persecution based on nationality which was pursued by Imperial Russia between 1864 and 1904. Its participants were representatives of the parts of the Lithuanian nation separated by the border between Germany and the Russian Empire – Martynas Jankus (1858–1946), a German citizen, a Lithuanian of East Prussia, the owner of a printing office in Tilsit (Lith. Tilžė, currently Sovetsk, a town in Kaliningrad Oblast, the Russian Federation) and a group of Lithuanian young people who were operating illegally, a group of citizens of the Russian Empire. The time under discussion is the 1890s. During that period, the Lithuanian national movement was rapidly developing and strengthening while striving to bring together both parts of the nation and the USA-based Lithuanian diaspora community. One of the most important measures of the common struggle was the distribution of publications printed in Latin characters in the Lithuanian language which were banned to be published in the territory of Russia but were legally printed in East Prussia and smuggled across the border into Lithuania. From there, the publications were sent to Lithuanian communities all over the Russian Empire. This struggle resulted in victory: the ban was lifted by Order of the Cabinet of Ministers of Russia issued in 1904. To strengthen the political opposition, Lithuanian intellectuals printed not only books, brochures and newspapers but also various minor publications – political leaflets. Students of Russian universities and Lithuanian intellectuals graduates of these higher education institutions prepared texts and sent funds intended for their publication to the printing offices of Lithuanians and Germans in East Prussia. The number of such leaflets surviving to the present day is very small. One of these publications was an anonymous card of the size of a standard German postcard (95 x 140 mm). Thus far, three of them have been found in Lithuanian libraries and archives, and one has been discovered in the National Library of Russia in Saint Petersburg. A composition of two illustrations is printed on one side of the card: a Lithuanian countrywoman and a Cossack standing in front of her with a raised whip and a bottle of vodka as a gift for obedience. This symbolised a spread of orthodoxy and the deportation of Lithuanians from their native land. The following exclamation of the Cossack is printed: Are you a Lithuanian? Go to Russia! The explanation of the content of the illustration and the*

encouragement (first of all, to Catholic believers) to oppose the plans of the authorities are printed in small characters. They are related to the colonisation of Siberia. The statements are well-grounded, the exposition of the subject is logical and written in the correct Lithuanian language. Most probably, it was created by the graduate of the Faculty of Law of the University of Moscow Vladas Mačys (1867–1936).

Vaclovas Biržiška, Professor of Law at the University of Lithuania in Kaunas and Director of the University Library, was the first to describe this publication bibliographically. The author regarded this publication as a postcard, attributed it to Martynas Jankus' printing office and dated it '1892'. A more precise description was publicised in the fundamental work of Lithuanian national bibliography Lietuvos TSR bibliografija. Serija A: Knygos lietuvių kalba (Bibliography of the Lithuanian SSR. Series A: Books in the Lithuanian Language; vol. 2: 1862–1904. Book 2 (Vilnius, 1988, p. 401, No. 4065). It was compiled in the Soviet era, and the only available copy stored in Mikhail J. Saltykov-Shchedrin State Public Library (currently renamed the Russian National Library in Sankt Petersburg) served as the basis for it. The present author amended the publication date of the postcard (1891) and specified the circumstances of its distribution, while also ascertaining that the artist of the illustrations was the lithographer of Tilsit Johann Mai.

Keywords: *Ban on publishing Lithuanian books in the Latin alphabet imposed by the Imperial Russian Government between 1864 and 1904, resistance of the Lithuanian National Movement, illegal publication of political leaflets, Lithuanian publications in the form of a postcard. Lithuanian students of Russia, lawyer Vladas Mačys, book publisher and printer Martynas Jankus, lithographer of Tilsit Johann Mai.*

ĮVADAS

Šio straipsnio autorius, tirdamas Martyno Jankaus dešimtmečiais trukusį dinamišką ir rezultatyvų leidybos bei spausdinimo darbą, dėmesį sutelkė į jo poligrafinės produkcijos dydį ir įvairovę. Ją sudaro 414 bibliografinių vienetų neperiodinių leidinių ir 27 periodinių leidinių. Pagal formalųjį tipologijos požymį neperiodiniai leidiniai skirstytini į knygas, brošiūras, smulkiuosius spaudinius (pastarųjų skiriamasis požymis – nebrošiūruoti, apimtis ne daugiau kaip keturi puslapiai ir trumpas tekstas), vaizduojamuosius, kartografinius ir natų, pagal paskirties požymį – į 13 rūšių, tokių kaip oficialieji, moksliniai, mokslo populiarinimo, literatūriniai grožiniai, mokomieji, masiniai politiniai,

tikybinaiai, informaciniai, laisvalaikio ir kiti. Ne visos šios rūšys turinio, struktūros, apipavidalinimo, mažo tiražo, kartais siekiančio vos kelias dešimtis ar net keliolika egzempliorių, požiūriu Jankaus leidinių visete dėl ribotų savalaikių rinkos poreikių ir dėl komplikuo­tų santykių su kai kuriomis visuomeninėmis, politinėmis ir konfesinėmis grupėmis įgijo šiuolaikiniams leidiniams būdingų tipologinių ir poligrafinės produkcijos gamybinių požymių. Jų išliekamoji vertė taip pat buvo skirtinga: nuo literatūros ir mokslo paminklų iki vienadienių informacinių lapelių. Tačiau ir tarp smulkiųjų spaudinių esama tokių, kuriems buvo numatytas svarbus vaidmuo, dabar tapęs gilesnės analizės reikalaujančiu leidybos aktu imperinės Rusijos persekiojamos lietuvių spaudos istorijoje. Jie taip pat prisidėjo prie 1904 metų lietuvių pergalės: Rusijos Ministrų komiteto sprendimo panaikinti draudimą spausdinti knygas ir periodinius leidinius tradiciniu lotyniškuoju šriftu.

Šiame straipsnyje bus analizuojamas tyrėjams mažai žinomas ir sistemingai, įvairiapusiškai neįvertintas lietuvių kovos su nutautinimu imperinės Rusijos valdomoje Lietuvoje epizodas. Jo dalyviai buvo Vokietijos reicho pavaldinys, Rytų Prūsijos lietuviškojo krašto, lietuvių istoriografijoje tradiciškai vadina­mo Mažąja Lietuva, gyventojas lietuvis, spaustuvės Tilžėje (dabar – Sovetskas Rusijos Federacijos Kaliningrado srityje) savininkas Martynas Jankus (1858–1946) ir nelegaliai veikusi grupė asmenų, greičiausiai Maskvos universiteto studentų lietuvių, Rusijos piliečių. Laikas – XIX a. paskutinis dešimtmetis. Šiuo laikotarpiu abiejose Lietuvos dalyse – Mažojoje ir Didžiojoje – stiprėjo lietuvių tautiniai sąjūdžiai, siekę imperijų siena perskirtų tautos dalių suartėjimo ir kovos pastangų solidarizavimo. Juos rėmė gana aktyvi Jungtinėse Amerikos Valstijose susiformavusi lietuvių išėivijos kolonija. Vienas iš svarbiausių ir aktualiausių sutelktinės veiklos įrankių buvo carinės valdžios uždraustos lietuviškos spaudos tradiciniu lotyniškuoju šriftu – knygų ir periodikos – leidyba Rytų Prūsijoje ir slaptas, įprastiniais kontrabandininkų būdais bei maršrutais leidinių gabenimas į imperinės Rusijos valdomą Lietuvą. Gabentojai bei vietos slaptieji platintojai, įgiję patirties, o dalis jų net išstobulintų profesinių įgūdžių, žandarų buvo persekiojami ir teismų nuosprendžiais baudžiami kalėjimu, trėmimu į imperijos pakraščius, policine priežiūra ir piniginėmis bandomis. Iš viso buvo sulaukyta ir nubausta apie 2 850 asmenų¹. Legalus kovos būdas buvo gyventojų prašymų dėl spaudos draudimo panaikinimo siuntimas caro rūmams ir aukštajai valdžiai, vieši politiniai pareiškimai Vakarų Europos šalyse. Viena sėkmingiausių ir skambiausių akcijų – lietuvių etnografijos ekspozicija, kurios

1 MERKYS, Vytautas. *Draudžiamosios lietuviškos spaudos kelias, 1864–1904*. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 1994, p. 9.

viename iš skyrių buvo gausu spaudinių lietuvių kalba, Pasaulinėje Paryžiaus parodoje 1900 metais.

Kovai tarp Lietuvos gyventojų aktualizuoti ir juos kuo plačiau įtraukti į papišrinimą inteligentai platino įvairias politines proklamcijas lietuvių kalba. Jų iki mūsų laikų išliko nedaug. Tokių proklamacijų paieška Lietuvoje ir užsienio šalyse ypač suaktyvėjo pastaruoju metu, nes bibliografų ir mokslininkų bendromis pastangomis rengiamas visų tipų ir rūšių leidinių lietuvių kalba daugiatomis sisteminiis informacinis veikalas. Ne vienos kartos profesionalų tyrėjų ilgamečio tęstinio darbo pagrindu buvo sukurta ir jau pasirodė *Lietuvos bibliografija. Serija A, Knygos lietuvių kalba* (nuo 1969 iki 2006 m. išleista trimis tomiais: t. 1, 1547–1861; t. 2, 1862–1904, kn. 1–2; t. 3, 1905–1917, kn. 1–2). Seriją B sudaro spausdintiniai periodiniai leidiniai lietuvių kalba (2018, d. 1, 1823–1940, kn. 1–2, taip pat rengiama antroji dalis, apimsianti rankraštinius ir dauginimo priemonėmis spausdintus periodinius leidinius); seriją C sudaro 1991–2018 m. publikuota daugiatomė analizinė straipsnių bibliografija, jau rengiamas ir 2022 m. greičiausiai pasirodys bibliografijos tomas, apimsiantis neautorinius smulkiuosius, vaizduojamuosius ir natų spaudinius. Be to, anksčiau išleistiems tomams sukaupia daugiau kaip 700 bibliografinių aprašų papildymų ir pataisų.

Didelio informacijos specialistų ir mokslo tyrėjų kolektyvo (buvusių Lietuvos knygų rūmų, dabartinių Nacionalinės Martyno Mažvydo, Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių, Vilniaus universiteto ir kitų bibliotekų) daugiamečiu darbu išsiaiškinta ir nustatyta, kad iki mūsų dienų ypač mažai išliko M. Jankaus spaustuvėje XIX a. pabaigoje pasirodžiusių visuomeninio politinio turinio smulkiųjų leidinių lietuvių kalba – proklamacijų, kurias parengdavo, atsiųsdavo tekstus ir pinigų spausdinti Rusijos universitetuose studijavę studentai lietuviai ir juos baigę inteligentai. Tokiems leidiniams turi būti priskirtas iš dalies vaizduojamojo meno – grafikos, iš dalies – tekstinis kūrinys, forma į atviruką panaši kortelė, turinti du autorius: iliustracijos ir teksto. Ji antraštės (pavadinimo) neturi, todėl vadovaujantis profesionaliosios bibliografijos metodika aprašoma pagal teksto pradžią vienoje ir kitoje pusėje². Tai vienas unikaliausių

2 [1]. *Ja siejatel pravoslavija / otpravlen v Litvu.* – [2]. *Szis paveikslėlis tikroj' szviesoj' parodo dabartinį mūsų padėjimą po / jungu maskoliaus:* [atvirukas-atsišaukimas]. [Tilžė: M. Jankaus laida ir spaustuvė], [1891]. [2] p.: iliustr. – Egzemplioriai: Lietuvos ypatingasis archyvas, F. 15808, ap. 1, byla 145, vokas 1, lap. 7; Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekos Rankraščių skyrius (toliau – MAB), F. 94–99, lap. 109; Kauno technologijos universiteto bibliotekos Retų spaudinių skyrius (toliau – KTUB), P. Sp. B. 1; Rusijos nacionalinė biblioteka, Sankt Peterburgas – Литов. / 1–2162.

ne tik Jankaus, bet ir visos lietuvių tautinio atgimimo epochos spausdintinių dokumentų, reikalaujantis išsamesnio apibūdinimo ir įvertinimo. Tokiu būdu šio tyrimo objektas yra mūsų toliau sąlygiškai Kortele vadinamas Jankaus smulkusis spaudinys – sintetinis grafikos ir teksto kūrinys, tyrimo tikslas – istoriografinė objekto charakteristika, uždaviniai – nustatyti: 1) leidinio tipą, 2) leidinio rūšį, 3) teksto autorių (autorius), 4) dailininką (dizainerį), 5) leidinio bibliografinio ir istoriografinio fiksavimo pradmenis, 6) patikslinti Kortelės leidėją, spaustuvinininką, išspausdinimo vietą bei datą, 7) tiražą, 8) paveldo dydį ir išliekamąją vertę, 9) taikant lyginamąjį tyrimo metodą, išaiškinti daugiau spaudos technikos būdu gamintų šios rūšies grafikos kūrinių; 10) suformuluoti jų istorijos tyrimo poreikį ir galimybes.

Tyrimo turinį papildo kelių ikonografinių šaltinių – M. Jankaus spausdintų atvirukų ir jų istoriją iliustruojančios senųjų atvirukų reprodukcijos. Atvirukas – dvipusis kortelės formato dokumentas. Jo pusės įvardijamos aversu ir reversu. Šiuolaikinio atviruko aversas – vaizdinė pusė su nuotraukos, dailės kūrinio, simbolio reprodukcija. Reversas – priešinga atviruko pusė, kurios svarbiausias elementas iki 1904 m. yra gavėjo adresas, nuo 1904 m. – vertikalia linija atskirta kairioji pusė trumpam laišku, dešinioji – gavėjo adresui rašyti. Pirmųjų, europinių neilustruotų atvirukų laikotarpio aversu laikoma kortelės pusė su pašto, valstybės atpažinimo ženklu ir adreso užrašu, reversu – gavėjui skirto asmeninio pobūdžio laiško arba komunikuojančių dalyvių pusių susitarimu nustatytos tikslinės veiklos informacijos pusė.

LEIDINIO VAIZDINĖ IR SEMANTINĖ RAIŠKA

Vadovaujantis leidinių tipologijos metodu, Jankaus spausdinta Kortelė paskirties požiūriu laikytina masiniu politiniu dokumentu ir priklauso jų atsišaukimų porūšiui. Masinį politinį dokumentą mes suprantame kaip agitacinį politinį spaudinį, skirtą visuomenės (tautos) grupių mobilizacijai sutelktomis pastangomis spręsti platesnio masto, tęstinės, kartais gyvybiškai svarbias egzistencijos užduotis, atsišaukimą – spaudos priemonę, skirtą aktualiai akcijai (veiklos užduočiai) laikinumo apibrėžtu momentu įgyvendinti.

Kortelės turinį sudarė vaizdinė ir tekstinė informacija (žr. 1 iliustr.). Leidinio vienoje pusėje išspausdinta siužetinė dviejų piešinių kompozicija: lietuvė moteris – senutė tradiciniais kaimo rūbais ir priešais stovintis kazokas, užsimotu rimbu varantis ją priimti stačiatikybę ir išvykti į Rusiją, tarp jų – anonimine Rusijos imperijos įstatymų kodekso trijų punktų apie popų viršenybę prieš katalikų bažnyčią ir atlygį lietuviams už nuolankumą degtinės buteliu parodija:

*Ja siejatel pravoslavija / otpravlen v Litvu. / Sieju: / § 1. Po primieru popov / ... / § 2. Po prikazu naczal- / stva – .. Knutom!!! / § 3. Po duszie russkago / diejателя .. butylkoi!!! / (Svod zakonov XII, tom) / „o [!O] rasprostranenij pra- / voslavija.“. [vertimas: Aš stačiatikybės skleidėjas / į Lietuvą atsiųstas. / **Skleidžiu:** / § 1. Popų pavyzdžiu / ... / § 2. Viršininkų įsaku – rimbu!!! / § Dvasia rusų veikėjo / ... buteliu!!! / (Įstatymų sąvadas, XII tomas) / „Apie stačiatikybės skleidimą“. – D. K.]. Kazoko piešinį papildo replika: Czto ty Litovka? / Stupai v r[!R]osiju! / (Narodnyi zakon). [vertimas: Ar tu lietuvė? / Drožk į Rusiją! / (Liaudies įstatymas) – D. K.]. Visi šie teksteliai pateikti gana gera rusų kalba, išspausdinti lotyniškuoju šriftu, tik nerūpestinga grafika. Autoriaus žiniomis, nei spaustuvininkas, nei korektorius (jei tik toks tuo metu buvo) šios kalbos nemokėjo. Kitoje Kortelės pusėje labai mažu šriftu išspausdintas didokas tekstas lietuvių kalba. Jis skirtas sužadinti, pirmiausia tikinčiųjų katalikų, pasipriešinimui valdžios pastangoms prievarta Lietuvoje diegti stačiatikybę. Tekstas prasideda grėsmės perspėjimu: *Szis paveikslėlis tikroj' szviesoj' parodo dabartinį mūsų padėjimą po / jungu maskoliaus. Sziaurės „missijonorius“ su plėczka baltakės vienoj' rankoj', / užsimojęs kita ranka su knutu rėkia ant moteriszkės lietuvės, kad eitų lauk / isz savo tėvynės į sziaurės pelkes (v r[!R]osiju) <...>. Beveik visas tolesnis tekstas skirtas minėto parodijauto kodekso punktų ir pasekmių platesniam komentarui. Jis užbaigiamas kreipiniu *Broliai!* ir kvietimu pabusti, nes priešas *isznaikis mus nuo pavirszio žemės*. Svarbiausiomis taikaus pasipriešinimo priemonėmis nurodomas *tikėjimas ir apszvietimas. Bukime / tikrais sunumis Bažnyczios szv.[entos], geraiis katalikais, skaitykime naudingas knįgas / ir laikraszczzius (gazietas) prigimtoj' kalboj', <...> laikykimės vienybėje, bukim drąsesni apszėjime su savo ponais / virszinįkais, o, su pagelba Dievo, kas bus, tas bus, bet žemaitis ir lietuvis / neprazųs*. Šitokios logikos, argumentų, gana geros rašybos ir kalbos kultūros teksto pats Jankus parašyti negalėjo. Ieškant jo šaltinio, žvilgsnis kryptų į Jankaus įmonėje išspausdinto programinio pobūdžio politinės publicistinės brošiūros *Broliai! Jieszkokime, reikalaukime szviesos ir mokslo!* (1889) autorių Maskvos universiteto auklėtinį teisininką Vladą Mačį (1867–1936)³. Jo kreipinys ir skelbti teiginiai atliepia Kortelės turinį. Gali būti, kad Mačiui, po studijų pradėjusiam dirbti Mintaujos (dabar – Jelgava Latvijoje) teisme, leidinį padėjo rengti kuris nors iš čionykščių lietuvių inteligentų. Jų buvo keletas ir jie dažnai Jankui į Tilžę siuntė spausdinti lietuviškus rankraščius.**

3 MAČYS, Vladas (?). *Broliai! Jieszkokime, reikalaukime szviesos ir mokslo!*: [politinis publicistinis leidinys / redagavo Kazys Grinius]. [Maskva: Maskvos lietuvių studentų draugija], Kristupo Voskos [ir Martyno Jankaus] spaustuvėje Ragainėje, [1889]. 8 p. – Tiražas [20 000] egz.

DAILININKAS

Iliustracijų kūrėjas iki šiol nežinotas. Jo paiešką autorius pradėjo nuo kaimo moterį vaizduojančio piešinio apatiniame dešiniajame kampe vos pastebimai įrašytos raidės „M“. Kazoko piešinyje nei tokio, nei kitokio ženklo nėra. Bandant atskleisti raidės „M“ reikšmę, dėmesys buvo sutelktas į Otto von Mauderode'ės įmonės spausdintų knygų signuotas iliustracijas ir išleidimo datomis artimas 1890–1891 metams. Sprendimo link vedė Mažosios Lietuvos tautosakininko, Tilžės pedagogo ir Lietuvių literatūros draugijos aktyvaus veikėjo Christiano Bartscho sudaryto ir 1889 m. išleisto fundamentalaus XIX amžiaus lietuvių liaudies dainų rinkinio *Dainu Balsai* antroje dalyje litografuoti lietuvių muzikos instrumentų piešiniai⁴. Jie signuoti parašu *J. Mai, lit*, kurio reikšmę lietuvių kalba atitiktų įvardijimai *J. Mai'jus litografas*, *J. Mai'jaus litografija* arba *Litografuota J. Mai'jaus*. Litografuotais vokiečių evangelikų liuteronų konfesinės raštijos autoritetų portretais buvo gausiai iliustruojama kone visa XIX amžiaus vokiečių protestantų literatūra, iš leidinių lietuvių kalba – dažniausiai Dovydo Ploniaus sudarytas didelės apimties iš vokiečių kalbos verstų pamokslų rinkinys *Mišiu Knygos*. Jis XIX–XX a. sandūroje keliskart leistas ir spausdintas Tilžės spaustuvių (ilustracijos signuotos litografų F. Eberto, 1878 m., ir Alberto Franke'ės, 1884 m.). Mūsų anksčiau nurodytas asmuo pasirodė J. Reyländerio ir sūnaus įmonės spausdintos pamokslų knygos 1906 m. laidos didoko formato keturių portretų galerijoje, įrištoje prieš antraštinį lapą. Signatūromis *J. Mai* ir *J. Mai, lith*. pažymėti Martino Lutherio ir Johanno Arndto portretiniai lapai. Kiti du, Mažosios Lietuvos lietuvių surinkimininkų pamėgto pietistų autoriaus Augusto Hermanno Franke'ės ir Kristaus, nuorodų neturi, tačiau priežastis lengvai nustatoma: įrišimo patogumui portretai po du spausdinti didelio formato lapų vienoje pusėje, kuriuos knygrišyklų meistrai lenkdavo pusiau, sudėdavo sąsiuvinį ir įsiūdavo į knygą. Tokiu būdu *J. Mai'jaus* signatūra po kartą buvo paženklinanti abu didieji portretiniai lapai. Tai, kad visi keturi portretai sukurti J. Mai'jaus, taip pat patvirtina tapatus kūrybos stilius, technika, spalvos ir reproduktivumo kokybė⁵. Šių portretų šaltiniai buvo vokiečių tikiybinių kny-

4 *Dainu Balsai*. Melodienen litauifcher Volkslieder gefammelt und mit Textüberfetzung, Anmerkungen und Einleitung im Auftrage der Litauifchen litterarischen Gefellfchaft herausgegeben von Christian Bartfch. Heidelberg: Carl Winter's Univerfitätsbuchhandlung, Druck von Otto v[on] Mauderode, Tilsit, 1889, muzikos instrumentų piešinių lentelės be puslapių numeracijos Chr. Bartfcho įvadinio straipsnio „Über litauifche Mufikinfrumenten“ pabaigoje. – Aprašyta pagal aut. egzempliorių.

5 *Mišiu Knygos*. [...] pėrfatytos ir į wienas Knygas fudėtos nū Dowido Plonaus Aßenberkije

gų iliustracijos, ant litografinio akmens kiek stilizuotai perpieštos litografiniu pieštuku. Taikoma technika buvo pigi ir lengvai įvaldoma. Kita, neredaguota minėtos D. Ploniaus knygos laida Tilžėje pasirodė 1912 metais. Visas keturias J. Mai'jaus litografijas turi tik kai kurie jos egzemplioriai⁶. Kituose įklijuoti (neįrišti!) tik du jo sukurti portretai be signatūrų (Francke'ės ir Kristaus), kai kurie neturi nė vieno portreto, kai kuriuose įklijuotas nežinia kokio leidinio vokiečių kalba piešinys su bibliiniu siužetu Kristaus stebuklų tema ir parašu vokiečių kalba. Apie tokio sprendimo priežastį galima numanyti. J. Reyländerio ir sūnaus įmonė portretų galerijos antrosios laidos nebespausdino, nes neišsaugojo litografinių piešinių: litografiniai akmenys buvo nuvalyti ir naudoti naujoms iliustracijoms gaminti. Kai kurie rūpestingesni knygrišiai naujai pamokslų knygos laidai iliustruoti pasinaudojo tik išsaugota pirmosios laidos portretų atsarga, galbūt tik pavieniais jos egzemplioriais, kai kurie klijavo atsitiktines lietuvių surinkimininkų pamėgtų autorių iliustracijas, tie, kurie sprendimo nerado, iliustracijų atsisakė.

Visą J. Mai'jaus asmenvardį, profesiją ir gyvenamąjį adresą padėjo nustatyti periodiškai, kasmet leistos Tilžės gyventojų, įstaigų, verslo įmonių ir organizacijų adresų knygos. Jose skelbtos atsakingai ir su vokiška kvalifikacija parengtos dvi rodyklės: vienoje fiksuotos gatvės su namų numeracija bei visų įnamių sutrumpinta asmens informacija, kitoje – abėcėlinė miestiečių pavardžių ir adresų. Mums svarbiausia būtų 1890 m. laidos adresų knyga. Gatvių rodyklėje Mai'jus įrašytas: *Lindenstraße Nr. 27, Mey, Lithograph* (nurodytame name gyveno savininkas ir aštuoni daugiausia žemesnio socialinio sluoksnio butų nuomininkai: darbininkai, našlės), gyventojų rodyklėje – *Mai, Joach., Jof., Lit[h!]ograph, Lindenstr. 27*)⁷. Pavardės formą *Mey* turime laikyti knygos sudarytojo ne-

[...]. (Zehnte rechtmäßige Ausgabe.) [Tilžė]: Druck und Verlag von J. Reyländer & Sohn in Tillit. Tilžėje pas J. Reyländer & Sohn, 1906, nenumeruoti keturi J. Mai'jaus litografuoti portretiniai lapai knygos pradžioje. – Aprašyta pagal aut. egzempliorių.

- 6 Tas pat. (Zehnte [! elfte] rechtmäßige Ausgabe.) [Tilžė]: Druck und Verlag von J. Reyländer & Sohn in Tillit. Tilžėje pas J. Reyländer & Sohn, 1912, nenumeruoti keturi J. Mai'jaus litografuoti portretiniai lapai knygos pradžioje. – Aprašyta pagal VUB egzempliorių LR PJ 145–145 d. – Sprendžiant iš įklijuoto ekslibriso, išgytas iš Lietuvos Respublikos kariuomenės Vyriausiojo štabo majoro, XXVII knygos mėgėjų septintojo nario Petro Jakšto asmeninės bibliotekos.
- 7 GEHRMANN, J[ulius] C[arl]. *Adreßbuch für die Stadt Tillit auf das Jahr 1890*. Aus amtlichen Quellen zusammengestellt von J[ulius] C[arl] Gehrman. Tillit: Druck und Verlag von J. Reyländer & Sohn, [1890], p. 36, 111. – Šios ir kitos dvi adresų knygos saugomos Lietuvos nacionalinėje Martyno Mažvydo bibliotekoje, paieška vykdyta Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka*; visų knygų signatūra ta pati: C (LKA) vok. 10 / 890.

sužiūrėta korektūros klaida, kuri jos kitoje vietoje ir kitose knygos laidose nepasikartojo, visą vardo atitikmenį reikia rašyti *Joachim Josef*. Šie vardai dažniausiai priklausė žydų bendruomenės nariams, jie vardą *Jofef* rašė ir *Joseph* forma. Vėlesnės, 1897 m. laidos adresų knygos gatvių rodyklėje duomenys teikti kiek kitokie: *Lindenstraße Nr. 25, Mai, Johann, Lit[h!]ograph*, gyventojų – *Mai, Joh., Lithograph, Lindenstr. 25*⁸. Sudarytojas pateikė naują – *Johanno* – vardą ir gyvenimo adresą. Šio namo, gretimo ankstesniam, savininkas buvo pirklys, tarp šešių butų nuomininkų matyti aukštesnio socialinio sluoksnio atstovai – karininkas, mokesčių surinkėjas pensininkas, verslo vedėjas, galimai – spaustuvės prižiūrėtojas lietuvis (*Faktor Michael Szillat*), pirklio našlė, panelė be užsiėmimo nuorodos. Nepaisant to, kad teiktas kitas Mai'jaus vardas, jis priklausė tam pačiam mūsų aptariamam litografui. Taip pat atkreiptinas dėmesys į galimus Mai'jaus litografinių kūrinių užsakovus: sprendžiant iš knygos 314 puslapyje paskelbto sąrašo „Litografijos įmonės“ (*Lithographische Anstalten*), litografijos spaudos darbus 1897 m. vykdė trys Tilžės įmonės: Alberto Franke'ės, Mauderode'ės ir Carlo Schomerio. Iš kitų adresų knygų pravartu pasiremti 1909 m. egzemplioriumi⁹. Jame pateikti jau gerokai kitokios Mai'jų apibūdinančios žinios. Gyvenamosios vietos rodyklėje įrašyta *Landwehrstraße 16, Mai, Joh., Fachschriftst.*, gyventojų rodyklėje – *Mai, Johann, Fachschriftsteller, Landwehrstraße 16*. Namo savininkas – atitarnavęs žandaras, butų nuomininkų – vienuolika: žemesnių pareigų tarnautojų, našlių, iš santaupų gyvenančių asmenų (rentininkų), invalidas. Mai'jaus užsiėmimo įvardijimas „dalykinių raštų rengėjas“ (*Fachschriftsteller*) teigtų pasitraukimą iš litografo profesijos. Priežastis galėjo būti ir litografinių kūrinių užsakovų sumažėjimas: Tilžėje beveik vienintelė litografijos įmonė – Mauderode'ės spaustuvės padalinys (p. 333).

Iš to, ką žinome, galime daryti pirmuosius apibendrinimus: Jankaus spausdintos Kortelės poligrafinę klišę sukūrė žydų tautybės tilžietis dailininkas litografas Joachimas Josefas Mai'jus (*Joachim Josef Mai*), tarp 1890 ir 1897 metų priėmęs *Johanno* vardą (*Johann Mai*). Priežastį galėjo lemti siekis aktyviau ir giliau integruotis į vokiečių verslo aplinką, galbūt konfesinės priklausomybės perorientavimas: Vokietijoje vyko gana sparti savanoriška, grįsta asmeniniais

- 8 MÜLLER, [Max]. *Adreß-Buch für die Stadt Tilsit auf das Jahr 1897*. Zusammengefelt auf Grund amtlichen Materials von Stadtlekretär [Max] Müller. Tilsit: Druck von Otto v[on] Mauderode, [1897], p. 99, 211.
- 9 HORN, [Paul]. *Adreßbuch für die Stadt Tilsit, Tilsit-Preußen, Kallkappen, Stolbeck und Splitter nebst Gefchäfts-Anzeiger auf das Jahr 1909*. 26. Jahrgang. Zusammengefelt auf Grund amtlichen Materials und privater Nachrichten von Bureau-Direktor [Paul] Horn. Tilsit: Druck und Verlag von J. Reylaender & Sohn, [1909], p. 73, 194.

interesais ir išorinė, misijinė žydų, ypač išsilavinusių, didesniuose miestuose susiformavusių bendruomenių narių christianizacija. Litografas dirbo savarankiškai, vertėsi iš spaustuvių ir kitų klientų užsakymų, kūrybos ateljė veikė gyvenamajame bute. Jo pavardės nėra nei didžiųjų Mauderode'ės¹⁰ ir Reyländerių¹¹, nei mažesnių Tilžės poligrafijos įmonių etatinių darbuotojų litografų sąrašuose. Priklausė viduriniam Tilžės miestiečių – buržua – sluoksniui, materialinė padėtis buvo kintanti. Apie 1906–1909 m. litografo darbo atsisakė, tapo prasčiau apmokamu individualiai samdomu raštininko paslaugų teikėju. Šį sprendimą galėjo lemti senatvė, ligos, preciziškam litografo darbui vis sunkiau paklūstančios rankos. Spėjamos gyvenimo datos išsiretę mažiausiai tarp arba apie 1860–1910 metus. Beveik nekyla abejonių, kad daugiau Mai'jaus biografijos ir kūrybos duomenų rastume viename arba net keliuose nekrologuose, paskelbtuose didžiuosiuose ir įtakingiausiuose Tilžės vokiečių dienraščiuose, pirmiausia Mauderode'ės *Tilsiter Allgemeine Zeitung* bei Reyländerių *Tilsiter Zeitung*. Paiešką kol kas teks atidėti, nes jų komplektų Lietuvoje neturime, Vokietijoje suskaitmeninti fragmentiškai. Tačiau ši užduotis turėtų būti vykdoma iki pabaigos, nes Mai'jus kaip litografas dailininkas tapo lietuvių knygos istorijos dalyviu bei reiškiniu. Piešinių siužetai galėjo atsirasti iš amžininkų žodinių ir rašytinių liudijimų apie Didžiosios Lietuvos lietuvių etninę kultūrą (moters figūrai ir jos liaudiškajai aprangai pavaizduoti) ir imperinės Rusijos valdininkijos vykdomą drastišką asimiliacinę politiką užimtame krašte. Kol kas neradę patikimų šaltinių negalime patikimai nustatyti, kas ir kokiomis aplinkybėmis Mai'jų ir Martyną Jankų suvedė.

LEIDINIO PUBLIKAVIMO MOTYVAI

Rusijos veiksmai ir tautinio sąjūdžio vedlių atoveiksmio pastangos tiesiogiai buvo susijusios su XIX a. pabaigoje – XX a. pradžioje aktyvinama bei spartinama Sibiro kolonizavimo politika. Vienu didžiausių projektų laikytina 1891–1916 m. vykusį Transsibiro geležinkelio, gyvenviečių ir miestų statyba. Jo darbams ir krašto ūkiniam įsivainimui prirėkė didžiulio specialistų,

10 [WIEDEMANN, Max?]. Oto fon Mauderodės firmos (knygų, meno ir litografijos spaustuvė, litografija, knygrišykla, popieriaus krautuvė) veiklos 25-mečio paminėjimo knyga: publikacija / parengė Domas Kaunas, iš vokiečių kalbos vertė Zofija Dūdaitė. *Knygotyra*, 1993, t. 19 (26), p. 111–112.

11 [ROSBACH, Max?]. „Tilsiter Zeitung“ ir J. Reylaenderio & sūnaus firmos Tilžėje 75 metų jubiliejus: publikacija / parengė Domas Kaunas, iš vokiečių kalbos vertė Liucija Citavičiūtė. *Knygotyra*, 1997, t. 24 (31), p. 132, 135.

darbininkų ir valstiečių skaičiaus iš visos imperinės Rusijos. Į šio projekto realizavimą buvo įtraukti ir per užkariavimus bei aneksavimus imperijos sudėtin patekusių Baltijos šalių gyventojai. Nors klausimas dėl lietuvių dalyvavimo Sibiro kolonizavimo kampanijoje nuoseklių tyrimų dar nesulaukė, išsamesnių apibendrinimų nėra, vis dėlto paskleista įvairios vertės duomenimis paremtų užuominų bei teiginių. Straipsnio apie XIX amžiaus Tobolsko lietuvių verslininkus migrantus įvade striukai paminėjo dr. Gediminas Kasparavičius. Autoriaus teigimu, ekonominiiais sumetimais savo noru į Sibirą vyko [t]ūkstančiai gyven-tojų iš Lietuvos: medikai, dvasininkai, valstybės tarnautojai, inžinieriai ar tiesiog ge-resnio gyvenimo ieškantys drąsuoliai¹². Ankstesni ir Transsibiro magistralės tiesi-mo laikų migrantai, po baudžiatvės panaikinimo negalėję gauti žemės Lietuvoje, pabirai šmėkšteli *Visuotinės lietuvių enciklopedijos* straipsniuose Sibiro tema, apie senąsias ir dabartines lietuvių kolonijas didžiuosiuose Sibiro miestuose. Kur kas daugiau šaltinių duomenų pateikia šiuolaikinių Rusijos Sibiro universi-tetų ir institutų mokslininkų veikalai: M. N. Kolotkino mokslo apybraiža *Sibiro baltiškąji diaspora: 3–4-ojo dešimtmečių istorijos analizės bandymas* (1994)¹³ ir to paties autoriaus monografija *Sibiro baltiškųjų naujakurių socialinė politinė istorija (1917 – XX a. 4-ojo dešimtmečio vidury)* (2010)¹⁴, I. V. Lotkino *Sibiro pabaltijiečių diaspora (XX a. 3–4-asis dešimtmečiai): etnosocialinės istorijos aspektai* (2006)¹⁵. Politiniai, istoriniai ir etnosocialiniai Pabaltijo tautų diasporų Sibire vertinimai nuo buvusios TSRS žlugimo iki XXI a. pirmojo dešimtmečio pabaigos kito. Jų tendencija keitėsi nuo būdingo sovietinio ideologinio traktavimo remiantis komunistinio režimo doktrina iki procesų grindimo istorinės raidos dėsningu-mais. Disponuodami nevienodo dydžio šaltinių ištekliais, autoriai pateikė skir-tingo išsamumo tautų migracijos istoriją: latvių ir estų – išsamesnę, lietuvių – fragmentiškesnę.

- 12 KASPARAVIČIUS, Gediminas. Verslininkai iš Lietuvos Tobolsko gubernijoje XIX a. antroje pusėje – XX a. pradžioje. *Oikos: lietuvių migracijos ir diasporos studijos*, 2018, Nr. 2 (26), p. 64.
- 13 KOLOTKIN, M[ikhail] N[ikolaevich]. *Baltiškąji diaspora Sibiri: opyt istoricheskogo analiza 20–30-kih gg.* / Gosudarstvenyi komitet Rossiiskoi Federacii po vysshemu obrazovaniyu, Sibirskaya gosudarstvennaya geodezicheskaya akademiya. Novosibirsk: RIO CITA, 1994. 164 p.
- 14 KOLOTKIN, M[ikhail] N[ikolaevich]. *Sotsial'no-politicheskaya istorija baltiiskikh poselentsev Sibiri (1917–seredina 1930-kih gg.)* / Ministerstvo obrazovaniya Rossiiskoi Federacii, GOU VPO Sibirskaya gosudarstvennaya geodezicheskaya akademiya. Novosibirsk: SGGGA, 2010. 316 p.
- 15 LOTKIN, I[lya] V[iktorovich]. *Pribaltiiskie diaspori v Sibiri (20–30-e gody): aspekty etnosotsial'noi istorii*. Omsk: Izdatel'skii dom „Nauka“, 2006. 348 p.

Minėtų autorių teigimu, grupinė migracija į Sibirą rutuliojosi kaip ilgalaikis procesas. Ji vyko prievartiniu ir savanorišku būdu. Pirmaisiais Sibiro lietuviais tapo Rusijos karo su Lietuvos ir Lenkijos valstybe belaisviai. Kaip patyrę kariai, jie buvo naudojami karo tarnybai ir miestų apsaugai, diplomatijoje ir druskos versle, dalyvavo žygiuose, žūdavo. Šaltinių liudijimu, Tobolske 1594 m. tarnavo 40 lietuvių raitelių (*литовских людей*), 1619 m. atitremti dar 75 ir paskirti į lietuvių pulką („*литовские люди*“ *из литовского полка*), vėliau atvarytos jų mažesnės grupės. Nuo XVIII a. vidurio karo belaisvių nebesiūsta, XIX a. pradžioje ėmė daugėti *tremtinių maištininkų* – sukilimų dalyvių, politinių kalinių. Iš viso per pastarąjį amžių į Sibirą atitremta apie 4 000 latvių, estų ir lietuvių, dalis jų – su šeimomis. Masinę savanorišką migraciją sukėlė minėtasis Transsibiro magistralės projektas. Tarp baltų migrantų dominavo latvių ir estų bežemiai kaimiečiai. Tokie dabartinėje Latvijos ir Estijos teritorijoje sudarė apie 77 proc. gyventojų, apie lietuvių socialinę padėtį tikslių duomenų nepateikta. Baltai, manytina, kaip ir kitų imperinės Rusijos kraštų gyventojai, į Transsibiro magistralės statybas vyko pasirašę dvejų metų trukmės kontraktus. Šis valdžios planas pasiteisino. Statybos pritraukė didelę latvių, estų, lietuvių ir suomių persikėlėlių bangą, kurioje dominavo latviai ir estai. Kontrakto galiojimui 1893 m. pasibaigus, dalis darbininkų į tėvynę negrįžo, atsikvietė šeimas ir bandė įsigyventi ilgam. Dauguma latvių ir estų ūkininkavo, lietuviai dažniau telkėsi gyvenvietėse ir miestuose, rečiau – provincijoje. Tyrėjų rastais 1894 m. duomenimis, Tomsko gubernijoje užfiksuota 41 lietuvių šeima iš Kauno gubernijos, kurios įkūrė penkis kaimus. 1897 m. Rusijos gyventojų surašymo duomenimis, Sibiro kolonijose lietuviai tarp baltų skaičiumi nuo latvių ir estų atsiliko. Iškalbūs dviejų valsčių surašymo duomenys: latvių užregistruota 3 112, estų – 1 947, suomių – 888, lietuvių – 110. Vėliau darbo migrantų prieaugis nuolat didėjo, kilus Pirmajam pasauliniam karui – iš Pabaltijo miestų evakuotų įmonių darbininkais ir specialistais, švietimo, administracijos, sveikatos apsaugos darbuotojais. Po 1917 m. Spalio perversmo Sibire vyko sparčios politinės permainos, baltai prievarta buvo mobilizuojami į admirolo Aleksandro Kolčiako Baltąją, ją sutriuškinus – į Raudonąją armiją. Rusijos tarybinei ir nepriklausomų Baltijos valstybių vyriausybėms 1920 m. pirmąjį pusmetį pasirašius reevakuacijos sutartis, tų pačių metų spalį grįžti į tėvynę užsiregistravo: latvių – 14 882, lietuvių – 3 060, estų – 1 230. Procesas visomis trimis kryptimis vyko sudėtingai ir gana pavojingai, tačiau M. N. Kolotkinas galėjo konstatuoti, kad 1921 m. Sibire lietuvių beveik neliko¹⁶. Tų, kurie pasidavę bolševikinei propagandai ir spaudimui liko, ypač latviai, nemaža jų dalis žuvo per 1929–1937 metų stalinines

represijas. Mastą gali paliudyti išnašoje teikiamas komentaras¹⁷. Rusų mokslininkai netyrė 1891 m. ir vėlesnių metų migrantų baltų dvasinio gyvenimo. Tik iš dalies jo charakterį apibūdina XIX a. pabaigos migrantų trečios ir ketvirtos kartos atstovų išsaugoti atsiminimai. Jų šiek tiek užrašyta Lietuvoje¹⁸, bet daugiausia latvių ir jiems talkinusių rusų mokslininkų bei kraštotyrininkų – ekspedicijų į Sibirą dalyvių¹⁹. Jie užfiksavo ir išlikusio Sibiro latvių ankstesnių kartų spausdintinio ir rankraštinio paveldo artefaktų.

Lietuvių tautinio sąjūdžio inteligentijos sparno 1891 metų reakcija į Rusijos valdžios pastangas Lietuvos gyventojus motyvuoti, taip pat ir administracinėmis priemonėmis įtraukti į migracijos procesą – stumti į *sziaurės pelkes* (v r[IR]osiju) ir jų vaizdavimas spaudos priemonėmis kaip klastos bei apgaulės negalėjo nekelti dalies kaimiečių, ypač katalikų konfesijos, nepasitikėjimo bei atsargumo. Bet buvo ir kitų sulaikymo ir susilaikymo nuo aktyvios migracijos priešasčių. Tuo metu lietuviai jau masiškai traukė per Atlantą į JAV dirbti didmiesčių gyvulių skerdyklose ir anglių kasyklose. Galbūt dėl to vienareikšmio atsakymo, ar Kortelės pobūdžio atviruko akcija jo autoriams bei leidėjams davė reikšmingesnių rezultatų, kol kas pateikti negalime.

- 17 Ypatingai slapta šifruota 1937 m. liepos 8 d. telegrama iš Novosibirsko, adresuota „Visos Rusijos komunistų partijos (b) Centro Komitetui, draugui Stalinui“ (*Citata: По оперативочным данным, поступившим от 110 районов, белых кулаков и уголовников числится 25 тысяч человек, из них наиболее враждебными и активными являются 6800 кулаков и 4200 уголовников, которых нужно расстрелять*). Pasirašė: Stalinas (rezoliucija: Утвердить Ст), СК nariai Kaganovičius, Kalininas, Mikojanas, Čubaris ir kt., adresuota Vidaus reikalų liaudies komisarui Ježovui, nuosprendžius priimti *trojka*, sudarytai iš Novosibirsko aukščiausiųjų pareigūnų: Vidaus reikalų liaudies komisariato viršininko Mironovo (pirmininkas), partijos raikomo sekretoriaus Eichės (Эйхе) ir krašto prokuroro Barkovo / Šifruota telegrama. Novosibirskas, išsiųsta 1937 m. liepos 8 d. 11 val. 56 min., Centro komitete iššifruoti perduota tą pačią dieną 14 val. 45 min. / Vilniaus universiteto bibliotekos Rankraščių skyrius (toliau – VUB RS), F. 179–2258. (Kserokopija). – Apie sukrečiantį raudonojo teroro siautėjimą Sibire pasakojama knygoje: ZAZUBRIN, Vladimir (tikroji pavardė: Vladimir Jakovlevič Zubcov / Владимир Яковлевич Зубцов). *Skiedra*. Apsaka apie Ją ir apie Ją / iš rusų k. vertė Vytautas Martinkus. Klaipėda: Eglė, 2021. 120 p.
- 18 LIEPINIA-BULOVINĖ, Asija. *Asmeniniai ir XIX a. pabaigoje į Sibirą persikėlusių giminės narių teikti atsiminimai*. Autorė gimė 1947 m. vasario 17 d. Rytų Sibiro Krasnojarsko krašto Ujaro rajono Nikolsko kaime (Уярский район, село Никольское). Gyveno ir 2022 m. balandžio 9 d. mirė Rokiškyje, Birutės g. Nr. 26, liudijimus 2021 m. liepos 18 d. užrašė Domas Kaunas. VUB RS, F 179–2258. (kompiuterinis tekstas).
- 19 LEIKUMA, Lidija. Ekspeditsija v Sibir'. *Almanakh Instituta komparativistiki*, t. 22: Jazyk i mir, vypusk 2: Materiya dialekta i idiolekt perevoda / Daugavpils universitāte, Humanitārā fakultāte, Komparativistikas institūts; red. Oksana Komarova, Jeļena Koroļova. Daugavpils: Daugavpils universitāte, 2010, p. 11–39; iliustr.

ISTORIOGRAFIJOS DUOMENYS LIETUVIŲ BIBLIOGRAFIJOJE

M. Jankaus spausdintos Kortelės pėdsakus draudžiamosios lietuvių spaudos istorijoje tikslingai fiksavo lietuvių nacionalinės retrospektyviosios bibliografijos veikalų kūrėjai. Tačiau ankstyviausioje, Silvestro Baltramaičio spausdintinėje rodyklėje *Knygų lietuvių ir senųjų prūsų kalba sąrašas* (1892; antra papildyta laida 1904) ji neregistruota²⁰. Tai buvo principinė veikalo sudarytojo pozicija. Žymaus lietuvių bibliografijos istorijos tyrėjo Vilniaus universiteto profesoriaus Vlado Žuko nuomone, jis neįtraukė visų smulkiųjų vaizduojamojo meno leidinių, tokių kaip tikybiniai paveikslėliai, natos be tekstų lietuvių kalba²¹. Vis dėlto Sankt Peterburgo bibliotekininko lietuvių pėdsaką Kortelės bibliografijoje sąlygiškai galime laikyti užfiksuotu. Jai ir kitiems panašios paskirties lietuvių spaudos draudimo meto smulkiesiems spaudiniams pasiekus Imperatoriškąją viešąją biblioteką (jos pavadinimai priklausomai nuo istorinių permainų keitėsi: iki 1917 m. – Imperatoriškoji viešoji biblioteka, 1917–1925 m. – Rusijos viešoji biblioteka, 1932–1992 m. – Michailo J. Saltykovo-Ščedrino viešoji valstybinė biblioteka, nuo 1992 m. kovo – Rusijos nacionalinė biblioteka), Baltramaitis juos savo ranka bibliografiškai aprašė kortelėse. Orientuojantis į esamus ir būsimus tyrėjų interesus, šis abėcėlinis kortelių katalogas tebesaugomas dabartinėje Rusijos nacionalinėje bibliotekoje kaip bibliotekinio paveldo artefaktas²². Vėliau, atsikirsdamas *Knygų lietuvių ir senųjų prūsų kalba sąrašo* antrosios laidos kritikams dėl kai kurių spragų ir netikslumų, straipsniais Vilniaus lietuviškame laikraštyje profesionaliai pagrindė bibliografavimo metodiką bei užduoties sudėtingumą, kilusį dėl labai didelės darbo apimties²³, taip pat paaiškino ir kai kurių smulkiųjų spaudinių atsisakymo bibliografuoti priežastį²⁴. Šių eilučių autoriaus manymu,

20 BALTRAMAITIS, Silvestras. *Spisok litovskikh i drevne-prusskikh knig, izdannyykh s 1553 [! 1533] po 1891 god. Prilozhenie k „Sborniku bibliograficheskikh materialov dlya geografii, etnografii i statistiki Litvy“*. S.-Peterburg, 1892. [4], II, 96 p. – Tas pat: Izdanie vtoroe [...] s 1553 [! 1533] po 1903 god S.-Peterburg, 1904. IV, 218 p.

21 ŽUKAS, Vladas. *Tarp knygų prabėgę metai. Silvestras Baltramaitis*. Vilnius: UAB Ogamas, 2006, p. 29.

22 Rusijos nacionalinės bibliotekos Sankt Peterburge senasis, XIX amžiaus lietuviškų leidinių kortelių abėcėlinis katalogas. Už informaciją apie jį ir tyrimui aktualių kortelių skaitmenines kopijas autorius dėkoja dr. A. Andronovui.

23 BALTRAMAITIS, Silvestras. Bibliografija / S. Baltromaitis. *Vilniaus žinios*, 1905, kovo 6 (19), Nr. 60, p. 3–4.

24 BALTRAMAITIS, Silvestras. Bibliografijos papildimas / S. Baltromaitis. *Vilniaus žinios*, 1905, geg. 11 (24), Nr. 116, p. 4.

Baltramaitis atskleidė ne visus argumentus. Jis greičiausiai atsargumo sumetimais neregistravo smulkiųjų spaudinių su Rusijos įstatymų persekiojamais antivalstybinio turinio tekstais, kuriems neabejotinai priklausė ir Jankaus spaustuvės Kortelė bei kita, su Juozu Angrabaičiu siejama Kortelė, prie kurios sustosime toliau. Baltramaičio bibliografavimo tradicijos laikėsi ir jo amžininkai bibliografai²⁵.

Pirmasis mūsų aptariamą spaudinį į viešąją informacinę apyvartą įtraukė lietuvių mokslinės nacionalinės retrospektyviosios bibliografijos kūrėjas, Lietuvos universiteto Kaune teisės profesorius ir universiteto bibliotekos direktorius Vaclovas Biržiška 1929 metais²⁶. Tyrėjas buvo išsigijęs asmeninį Kortelės egzempliorių. Iš jo nustatė, kad tekstas yra anoniminis, neturi autoriaus, leidėjo bei spaustuvės nuorodos. Jis nedvejodamas spaudinį priskyrė Jankaus spaustuvei Bitėnuose ir laidą datavo apytikriais 1892 metais, nors, matyt, kiek suabejojęs, bibliografiniame veikale paskelbtoje jo aprašo anotacijoje atsargumo sumetimais įrašė 1892–1893 metus. Gali būti, kad profesorius datą nurodė remdamasis kurio nors amžininko, XIX a. pabaigoje spaudos leidybos ir platinimo reikalu aktyviai bendradarbiavusio su Jankumi, liudijimu. Nors buvusio spaustuvininko ir profesoriaus bibliografo santykiai trečiajame dešimtmetyje nebuvo sklandūs, vis dėlto dalykinių žinių galėjo gauti ir iš paties Jankaus. Biržiška Kortelės pirmąją pusę laikė grafinį piešinį su moterimi ir kazoku bei tekstą rusų kalba, antrąją – jį komentuojantį tekstą lietuvių kalba. Bibliografiniame apraše į pirmąją vietą taip pat iškelta pirmoji pusė. Biržiškai priklausęs leidinio egzempliorius dabar nebesurandamas.

Kitas bandymas realizuotas tarybmečiu Lietuvos knygų rūmų bibliografų rengtoje žymiai papildytoje ir patobulintos struktūros tokios pat paskirties bibliografinio veikalo versijoje, išleistoje Vilniuje 1988 metais. Kortelė užregistruota vadovaujantis ISBD metodika ir Lietuvos standartų nustatytais reika-

25 Autoriaus rinkinyje yra bibliografijos *Knygų lietuvių ir senųjų prūsų kalba sąrašas* pirmosios laidos asmeninis Karaliaučiaus universiteto studento Viliaus Gaigalaičio egzempliorius su įrištuose tuščiuose lapuose įrašytais gausiais papildymais imtinai iki 1892 m. Juose Kortelė taip pat neužfiksuota. Sprendžiant iš įrašo knygos priešlapyje *Dovana išzdavėjo Pono S. Baltramaičio – Petrapiļėje 27 d. Morcziaus 1893* ir parašo *W. Gaigalas stud. theol. et phil.*, galima teigti, kad dovana lituanistikoje pradedančiam reikštis jaunam Mažosios Lietuvos lietuviui tapo paskata kaupti ir paskelbti S. Baltramaičio bibliografijos papildymus (žr.: GAIGALAITIS, Vilius. Lietuviškoji bibliografija / Chronopolitanus [V. Gaigalaitis]. *Varpas* (Tilžė), 1893, gegužis, Nr. 5, p. 75–76).

26 BIRŽIŠKA, Vaclovas. *Lietuvių bibliografija*. D. 3: Spaudos uždraudimo laikas (1865–1904 m.). Kaunas: Švietimo ministerijos Knygų leidimo komisijos leidinys, 1929, sk. 855, įrašo Nr. 3251.

lavimais bibliografiniams aprašams²⁷. Jo, kaip ir reikalauja spaudinių lietuvių kalba bibliografija, aprašo pradmuo kurtas pagal lietuviškąjį tekstą. Bibliografai rėmėsi originaliu radiniu anuometinės Viešosios valstybinės bibliotekos Leningrade fonde, nuo XVIII a. pabaigos sudaromame iš įvairių šaltinių kaupiamais imperinės Rusijos leidiniais įvairiomis tautinėmis kalbomis. Į jį patekdavo ir iki 1904 m. Rusijos valstybės pasienio muitinių tarnautojų bei žandarų konfiskuota draudžiamoji lietuvių spauda lotyniškuoju raidynu (pridedant konfiskavimo raštus) bei S. Baltramaičio su administracijos leidimu legaliai gaunami spaudiniai. Apie fondų komplektavimą leidiniais lietuvių kalba išsamiau rašyta prof. V. Žuko²⁸. Jis tyrimo tikslu bibliotekoje dirbo nuo 1954 metų. Kolegos rusų bibliotekininkai Lietuvos knygų rūmų bibliografams padėjo parūpindami elektrografinę kortelės kopiją ir būtiniausią informaciją. Jie egzempliorių bibliografiškai fiksavo pakartodami svarbiausius Biržiškos duomenis, tačiau kai kuo ir papildė: su abejojone skyrė Jankaus spaudos įmonės veiklos Tilžėje laikotarpiui ir anotacijoje nurodė, kad spaudinys rastas įrištas į Maskvos lietuvių studentų draugijos rengtą, o Jankaus Tilžėje išspausdintą *Lietuvos ukininku Kalendorių ant meto 1892* su kontrafakciniais leidimo duomenimis²⁹. Mūsų skelbiamo straipsnio autoriaus spėjimu, apie tai, kad kortelė įrišta minėtame kalendoriuje, galėjo pranešti tuometinio Leningrado bibliotekininkai, nes tada jos vienintelį žinomą egzempliorių, matyt, tuo pačiu kartu ir gautą kalendorių, turėjo tik Viešoji valstybinė biblioteka. Dabar sunku pasakyti, kiek jų informacija buvo teisinga ir kokiais būdais tarp partnerių ji funkcionavo. Knygų rūmų bibliografai datavimą apytikriai siejo būtent su šiais metais (*manoma, kad atvirukas galėjo būti išspausdintas apie 1892 m.*) ir pateikė svarbią detalę – dydį pagal ilgąją kraštinę: 14 centimetrų, siejančių su tradiciniu vokiškuoju atviruku. Dabar, sukauptus daugiau duomenų, galimi kai kurie kiti šio politinio spaudinio leidybos patikslinimai.

Kortelėje reprodukuotos iliustracijos pirmą kartą buvo išspausdintos Jankaus redaguoto ir Tilžėje išleisto pirmojo lietuviško satyrinio laikraščio *Tetutė* pirmajame numeryje. Jis išėjo greičiausiai 1891 m. lapkričio paskutinė-

27 *Lietuvos TSR bibliografija = Bibliografiya Litovskoi SSR*. Serija A. Knygos lietuvių kalba. T. 2: 1862–1904. Kn. 2: R–Ž. Vaizduojamasis menas. Afšos. Gaidos. Žemėlapiai. Vilnius: Mintis, 1988, p. 401, įrašo Nr. 4065.

28 ŽUKAS, Vladas. *Tarp knygų prabėgę metai. Silvestras Baltramaitis*, p. 17–22.

29 *Lietuvos ukininku Kalendorius ant meto 1892 366 dienas turinczio I* [redagavo Kazys Grinius]. Vilniuje 1891. Spaustuvėje Juozapo Zavadzkiio [Maskva: Maskvos lietuvių studentų draugija, Martyno Jankaus spaustuvė Tilžėje]. 1891. 79 p. – Aprašyta pagal aut. egzempliorių.

mis dienomis³⁰, bet ne vėliau kaip 1891 m. gruodį. Jankus turėjo šių ir kitų iliustracijų klišes ir ne kartą panaudojo savo spaudiniuose. Sprendžiant iš skelbimo pirmą kartą pasirodžiusiame varpininkų leistame ir Jankaus spausdintame *Ukininko* laikraštyje, galima teigti, kad *Lietuvos ukininku Kalendorius ant meto 1892* pradėtas pardavinėti 1891 m. rugpjūtį³¹. Ši aplinkybė siūlo kelti prielaidą, kad leidėjų galėjo būti sumanyta antivalstybinio turinio proklamaciją platinti įdedant į kalendoriaus ir knygų, ypač tikiybinių, egzempliorius, nes pašto vokuose ją siuntinėti buvo pavojinga dėl galimos baudžiamosios atsakomybės grėsmės adresatui. Atsižvelgiant į minėtų datų sutapimus, logiška teigti, kad Kortelės tiražas buvo išspausdintas 1891 metais. Tokiu būdu ji vienareikšmiškai skirtina ne Bitėnų, bet Tilžės laikotarpio Jankaus spaustuvės, pirmą kartą varžytinėse parduotos 1892 m. liepos 23 d., produkcijai.

AR KORTELĖ – ATVIRUKAS?

Biržiška buvo pirmasis, spaudinį pavadinęs atviruku, šiuolaikiniai bibliografai laikosi tos pačios tradicijos. Viena vertus, tai patvirtintų mūsų patikslintas formatas: vidutiniškai 95 × 140 mm su nežymiais nukrypimais gamybos metu spaustuvėje. Tai XIX a. pabaigos standartinio Vokietijos ir kitų Europos šalių pašto atviruko dydis³². Kita vertus, Jankaus spausdinta Kortelė neturi pasirodymo metu jau buvusių aiškių, tradicinių atviruko formos elementų: tik iš dalies užpildo pašto nustatytą iliustracijos vietą averse ir neturi laiško, kuriuo sąlygiškai galima laikyti atsišaukimą, bet be gavėjo adreso reverse. Tačiau Kortelę vaizduojamojo meno spaudiniu ir atviruku sąlygiškai vadinti galima. Svarbi prielaida yra ta, kad Vokietijos, taip pat ir kitų Vakarų Europos šalių, tradiciniai pašto atvirukai prasidėjo nuo XIX a. ketvirtojo–penktojo dešimtmečių meninių kortelių, siunčiamų vokuose. Iš pradžių jos buvo piešiamos ranka, vėliau litografijos technika spausdinamos iliustruotos ir dažniausiai su dedikaciniais (proginiais) tekstais, kuriuos siuntėjas papildydavo savo ranka darytu prieraišu bei

- 30 JANKUS, Martynas. *Rokunda nuo knygų pardavimo ir nusiuntimo. 1890–1892 m. 1903 m.:* [spaustuvininko 1891 m. lapkričio 22 d. įrašas apie *Tetutės* ir kitų leidinių pardavimą Mačiukui iš Šiaulių (originalė: 22. 11. 91. *Macziuks isz Szauliu*)]. VUB RS, F 1–D 340, p. [32].
- 31 Lietuvos ukininku Kalendorius jau yra gatavas ir parsiduoda Varpo bei Ukininko rėdystėje, pas M. Janku, Tilzeje. *Ukininkas* (Tilžė), 1891, rugp., Nr. 8, p. 384.
- 32 ŠLIVINSKAS, Almantas. Senųjų Šiaulių atvirukų leidybos apžvalga. Iš *Senieji Šiauliai atvirukuose, 1902–1944*: katalogas / [sudarytojai Almantas Šlivinskas, Petras Kaminskas, Roma Baristaitė]. Šiauliai: Šiaulių „Aušros“ muziejus, 2006, p. 7.

parašu. Šio reiškinio ištakas plačiau galima apibūdinti unikalių senųjų spaudinių kolekcininkams skirtu straipsniu „Seniausias pasaulyje pašto atvirukas kelias į Latviją“³³. Jame kalbama apie Londone daugiau kaip už 31 000 svarų sterlingų Londono pašto ženklų biržoje 2002 m. kovą parduotą pašto atviruką. Jis buvo išspausdintas ir ranka nuspalvintas 1840 m., tais metais pažymėtas Jungtinės Karalystės pašto sistemoje oficialiai pradėtu naudoti vieno penio vertės pašto ženklu su karalienės Viktorijos profilio piešiniu juodame fone (filatelininkų vadinamas „Penny Black“) ir išsiųstas viešu paštu. Jungtinės Karalystės filatelininkų asociacija patvirtino, kad pašto ženklas yra tikras, tačiau nepasakė, kad tai – savadarbis atvirukas. Pirkėjas – rygielis kolekcininkas Jevgenijus Gombergas. Panašius atvirukus kitos Europos šalys pradėjo naudoti vėliau. Iš Rytų Prūsijos knygynų ir kanceliarinių prekių parduotuvių komercinių skelbimų laikraščiuose žinoma apie vokuose siunčiamų arba asmeniškai iš rankų į rankas dovanomis įteikiamų kortelių pardavimą, tačiau šių eilučių autoriui išlikusio ankstyvojo originalo dar nepavyko rasti arba kitų kolekcininkų rinkiniuose pamatyti. Išeivijos lietuviai pirko JAV leidėjų gana tobulus meninius sveikinimų atvirukus anglų kalba ir artimiesiems tėvynėje siuntė su gimtąja tarpe rašytais šventiniais linkėjimais bei kasdienybės rūpesčių kupiniais laiškais (žr. 4 iliustr.).

Tradicinės formos pašto atvirukų ištakos siejamos su apie 1861–1865 m. pradėtais tarptautinio pobūdžio leidybos darnos bandymais, standartizavimas prasidėjo 1869 m. nuo Europos šalių kariškiams aprūpinti leidžiamų atvirlaiškio formos iki 90 × 140 mm dydžio pašto kortelių. Lietuvišką *atvirlaiškio* pavadinimą atitiktų vokiečių *Postkarte*, prancūzų *Carte Postale*, anglų *Post Card*, šveicarų *Carte-correspondance*, austrų *Correspondenz-Karte* ir panašūs pavadinimai. Dar po metų jos pradėtos spausdinti iliustruotos. Tačiau prie nurodyto standarto ne visos šalys perėjo iš karto: dydžiai įvairavo nuo 74 × 122 iki 85 × 122 mm, skirtingai žymėti pašto paslaugų įkainiai, nuolat augo tiražai ir pelnas, daręs lėtą, bet pastovų poveikį tarptautiniam mastu sinchronizuotam leidinio tobulinimui³⁴.

Pirmųjų europietiškių leidinių apipavidalinimą ir turinį geriau galima suvokti įsigilinus į vienos šalies pavyzdį – šveicarų atvirlaiškio egzempliorių³⁵

33 Seniausias pasaulyje pašto atvirukas kelias į Latviją. *Lietuvos rytas*, 2002, kovo 9, Nr. 56, p. 11: iliustr. – (Pasaulis).

34 FORMERY, Günter. *Das große Lexikon der Ansichtskarten: Eine Enzyklopädie der Philokartie*. Schwalmatal, Deutschland: Phil* Creativ GmbH, Verlag & Agentur, [2018?], p. 252–257: iliustr.

35 Autorius jį iliustruoja Rostoko antikvariate 2018 m. įsigytu egzemplioriumi. – Daugiau apie Šveicarijos pašto atvirlaiškius ir atvirukus žr.: *Die Ganzsachen der Schweiz: Spezialkatalog und Handbuch*. XI. überarbeitet und ergänzte Auflage. Bern: Zumstein & Cie, 2010, p. 38–47: iliustr.

Ja siejatel pravoslavija
otpravlen v Litvu.

Sieju:

- § 1. Po primieru popov
.....
§ 2. Po prikazu nacal-
stva — . . . Knutom!!!
§ 3. Po duszie russkago
diejatela . . . butylkoi!!!

(Svod zakonov XII, tom)
„o rasprostranienij pra-
voslavija.“

Czto ty Litovk?
.....
Stupai v rosiju!

(Narodnyi zakon).

Szis paveikslēlis tikroj' szviesoj' parodo dabartinj' musj' padējima po jungu maskoliaus. Sziaurēs „missionorius“ su plēczka baltakēs vienoj' rankoj', užsimojēs kita ranka su knutu rēkia ant moteriszakēs lietuvēs, kad eitu lauk isz savo tėvynēs į sziaurēs pelkes (v rosiju) Szale misjonoriaus patilpusie 3 punktai isz „svodo zakonų“ kuonuo tikriausiai iszrodo mums maskolių darbus Lietuvoje „Asz platjtojas pravoslavijos — rēkia it padukēs burliokas — platinu ją pagal paliepimą vyresnybēs knutu (visokiais prispaudimais: persekiojimu kataliki-zkų kunigu, plėszimu ir naikimu bažnyčių ir t. t.); pagal dvasią savo darbo plēczka (t. y. pratidams žmonēs prie girtuoklystēs); pagal paveizda savo popu per paleistuvystę. Rami lietuvė, susikiszus rankas po prijuoste (žiursztu) gatava rodos plepėti su savo kaiminkomis apie visokius niekniekius, isz kurių tankiai kyla vaidai, nesutikimai tarp žmonių vienos tėvynēs — tikras paveikslas mūsų lietuvių, kurie ne matom', ar ne norim' matyti savo paojingo (nebezpečno) padējimo, kurie ne mislyjam apie atitolinimą nuo savēs tu baisybių.

Broliai! jegu ir toliaus taip ilsēsimēs sudējē rankas, Maskolija su savo knutu, plēczka ir palaistuvystēm isznaikis mus nuo pavirszio žemēs. Vienintelē mūsų pagalba nuo tos prapulties tikėjimas ir apszvietimas. Bukime tikrais sunumis Bažnyčios szv., gerais katalikais, skaitykime naudingas knigas ir laikraszezius (gazietas) prigimtoj' kalboj', szalykimēs nuo girtuoklystēs ir paleistuvystēs, laikykimēs vienybėje, bukim drąsesni apszjime su savo ponais virszinikais, o, su pagalba Dievo, kas bus, tas bus, bet žemaitis ir lietuvis nepražys.

2 ILIISTR. Aversas: *Brat' moj! nevidisz-li ty, czto etot litovec molitsia Bogu / iz novoj knigi; vozmi ot neho! (Prikazyvaet cziort žandarmu).* – Reversas: [Angrabaitis, Juozas?]. Bažnyčia V[ieszpaties] J[ėzaus] Kristaus visuresanti. Szitoji Bažnyčia, kurią maskolei parsekioja yra Lietuvoje. [Tilžė: J. Angrabaičio leid., M. Jankaus spaustuvė], [1891]. [2] p. – Egz.: Vilniaus universiteto biblioteka, signatūra: LR 4503. – 95 × 135 mm.

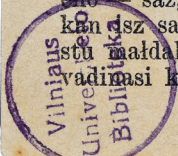
953682

Lr 4503

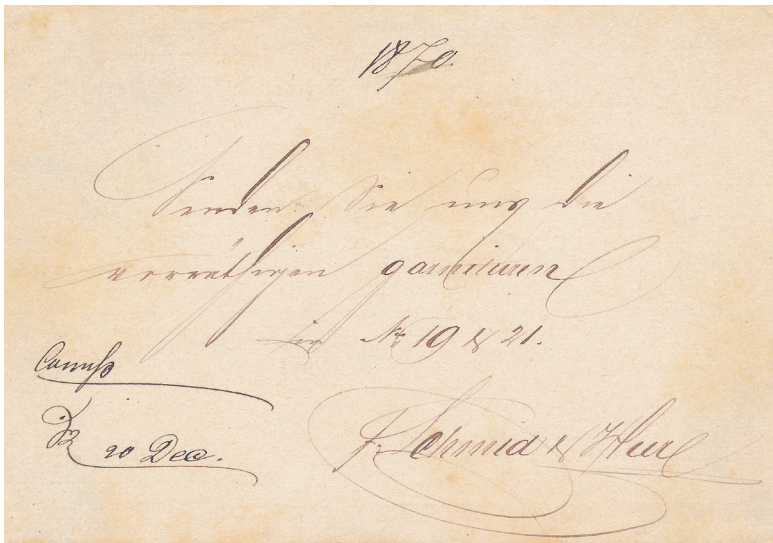
Bažnyčia V. J. Kristaus visuoresanti.

Szitoji Bažnyčia, kurią maskolei parsekioja yra Lietuvoje. Maskolizki žandarai nei maldos czėsę nedūda žmonėms ramei melsties. Piktos dvasios teip pat nedūda atilsio garbinantiems Vieszpatį Dievą, nes piktamjam yra pariszkadijentis darbas . . . . Žinome gerai, kad piktasis vadina Dievą savo priešininku. Kitaip nėra, kaip maskolei Vieszpatį J. Kristų (Dievą) ir laiko už maisztininką (buntauninką) dėlto kad V. J. Kristus ir nesnekejęs maskolizskai, o tūmi labiaus nesimeldęs — prie Dievo Tėvo. Partat ir lietuvius vadina maisztininkais (revoliucioniereis), kad jie nenori melsties maskolizskai, bet savo prigimtoje kalboje. Tad-gi lietuvei sekdami Vieszpatį J. Kristų negali melsties maskolizskai, nes tos kalbos nesupranta, o nesuprantancioje kalboje melsties, tai kaip su žirneis berti į sieną. Tokia malda žinoma, patinka piktamjam, nes žino, jog nėko nū Dievo neispraszyš.

Mat kad velnias negali isznaikyti Dievo karalystę ant žemės, negali iszplėszti meilę Vieszpaties isz žmonių szirdžių, tai atrado savo gerus prietelius maskolius, kurie savo galybę apsiemė iszvaryti V. Dievą po pirmu isz Lietuvos iszpleszkysę su bizunais V. Dievą ir tūs žmones, kurie Jį garbinti norėtu isz lietuviszkų kningų. Tai-gi visupirmiausei užgynė lietuviams lietuviszkas kningas. Dabar mato maskolei o ir velnias drauge, kad nėko negali lietuviams padaryti, nes prisiriszę prie visokių brosvų, prie abrozdu V. Kristaus, o ipatingai prie Jo Szirdies Szkapliėrių. Dėlto dabar užgynė „ukazais“ kad visur butu iszpleszkyti (iszvaryti) laukan isz Lietuvos tokie paveikslai ir szkapliėriai, kurie tikt butu V. J. Kristaus. Nes tai esąs tikro „metezninko“ paveikslas. O tai maskolei krikščezionei!? Pirmiaus dar vadino: „Christus nasz Spasitel,“ o dabar sako: „etaho buntovczika vygnat sovsem iz Litvy, ili priamo perestriėlit oho — sažgat.“ Jeigu Patį Dievą maskolei pradėjo varyti laukan isz savo karalystės, tai ką norėti, kad jie mums nedraustu isz maldakningias spaudinti lietuviszakai. Tokie tai žmonės vadinasi krikščezioniszku sviėtu!!!

50

3 ILIISTR. Aversas: *An Mech[anische] Cardenfabrik Rüti*. [Vieta ir data pagal pašto antspaudą]: *Thalwil, 19 XII [18]70*. – Reversas: *Senden Sie uns die vorräthigen garnituren in No 19 und 21.* / [Parašai:] *F. Schmid und Hurl*; [užsakymo priėmimą patvirtino]: *Cannhs [?] 1870.* / *den 20 Dec[ember]*. – [Šveicarija, leidykla ir spaustuvė nežinoma, 1869–1870]. [2] p. – Egz.: D. Kauno asmeninis rinkinys. – 84 x 122 mm.

K. O. Mičiuly sveikiname tave Ursule
 duodmi žinot kat mes visi sveiki
 tai ir tau velinam sveikatos ir
 linksmai švent šventu kaldu ir
 nauju metu žinoma nors
 laukem linksmos sventes bet
 nelinksma delto kat ytu 2 metai
 kaip dirptore mazai diba
 tai visi žmones nulud negali
 Venas Rite gelbet linksmibe
 parvito i smutka pasmus da
 dilta tankei puilie prasom
 atrasik laiska o laupsim labai
 ee tasi plotkel lazenklas Rucos
 Wakarene Valgisim pre veno stato

4 ILIUSTR. Pašto voke siunčiamas meninis atvirukas. Aversas: reljefinės spaudos Kristaus gimimo
 siužeto paveikslas ir sveikinimas: *Sincere Greetings and best wishes for Christmas with a bright and
 happy New Year* (vertimas: Širdingi sveikinimai ir geriausi linkėjimai Kalėdų proga, šviesių ir laimingų
 Naujųjų Metų. – D. K.). Prierašas: *Sitas drukos 3. Karaley atnese Dovaną gimusiam Kudikeliuy.* – Rever-
 sas: K. ir O. Mičiulų laiškas pažįstamai Uršulei su sveikinimu ir prastos išievių materialinės būklės
 apibūdinimu: *K. O. Mičiuley sveikiname tave Ursule duodmi žinot kat mes visi sveiki [...].* Printed in U.S.A.
 [Be leidimo duomenų, XIX a. pabaiga – XX a. pradžia]. [2] p. – Egz.: D. Kauno asmeninis rinkinys. –
 107 x 140 mm.

(žr. 3 iliustr.) Jo paskirtį nurodo averso užrašas *Carte-correspondance*, dydis dar nenusistovėjęs, 84 × 122 mm, adreso pusės kairėje pašto ženklas ne klijuojamas, bet spausdintinis su Šveicarijos heraldiniu simboliu – baltu kryžiumi raudoname fone, padarytas poligrafiniu būdu gaminant kortelės tiražą, informacija vartotojui apie laiško rašymą kitoje – reverso – pusėje teikiama būdingomis Šveicarijos vokiečių, prancūzų ir italų kalbomis, dešinės pusės viršuje palikta nepažymėta vieta pašto antspaudavimui. Kortelės apatinė dalis paženklinta vos įžiūrimomis punktyrinėmis linijomis. Tai vieta rašyti gavėjo asmenvardį arba įstaigos (firmos) pavadinimą bei adresą. Vaizdą pagyvina raudona spalva spausdintas pakraščių įrėminimas ornamentuotu bordiūru ir penkių smulkiųjų piniginių vienetų, vartotų trimis pavadinimais (vok. *Rappen*; pranc. *centimes*; it. *centesimi*), vertės Šveicarijos pašto ženklas. Kortelės reverso pusė be apipavidalinimo ir spausdintinės informacijos, skirta tik autoriniam laiško tekstui. Siuntėjo tekstai (adresato nuoroda ir laiškas), rašyti verslo stiliumi dalykiškai ir lakoniškai: kortelės averse – *An / Mech[anische] / Cardenfabrik / Rüti* (vertimas: *Mechaniniai kardajuosčių fabrikai Riutyje*), reverse – *Senden Sie uns die / vorrätigen garnituren / No 19 und 21. / J. Schmid u[nd] Hurl.* [Die Annahme der Bestellung bestätigt]: *Cannhs [?] 1870 / den 20. Dec[ember]*. (Vertimas: *Atsiųskite mums turimų 19 ir 21 numerio kardajuosčių. F. Schmidas ir Hurlas.* [Užsakymo priėmimą patvirtino]: *Cannhs?, 1870 m. gruodžio 20 d.*)³⁶. Komunikacijos pobūdį lėmė atvirlaiškio paskirtis. Sprendžiant iš įrašo pašto antspaude (*THALWEIL* [šiandieninė rašyba *THALWIL*] / 19 XII [1870]), galima teigti, kad jis siųstas iš Ciuricho kantono Talvilio pašto, adresuotas vilnos karšimo juostas gaminančiam fabrikui to paties kantono nedideliame Riučio miestelyje. Šiandieniniame Riutyje veikia tik smulkiojo verslo įmonėlės, kardajuosčių fabrikas liko tik istorijoje.

Pateikiant tautinio sąjūdžio veikėjų rengto ir Jankaus spausdinto leidinio istorijos metmenis, verta iškelti ir bandyti atsakyti į du kitus šiek tiek su ja susijusius klausimus: koks buvo tiražas bei koks jo retumo laipsnis dabar ir ar buvo daugiau į jį panašių leidinių. Atsakymą į pirmąjį klausimą galima teikti tik aprioriškai. Neturint patikimų įrodymų, verta orientuotis į minėto kalendoriaus tiražą. Jis siekė 6 000 egzempliorių. Toks smulkiojo spaudinio – Kortelės – tiražas leidybos kaštų itin nepakėlė ir platinimo ne komerciniu būdu neapsunkino. Šį spėjimą paremtų ir dabar *de visu* žinomų keturių egzempliorių skaičius. Tačiau nemanytume, kad jis yra galutinis. Visų mums prieinamų egzempliorių laikymo vietos ir jų signatūros užfiksuotos šio straipsnio antrojeje išnašoje. Duomenis sukaupe Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos bibliografai, ne pirmą metą rengiantys minėtojo veikalo *Lietuvos bibliografija. Serija A, Knygos*

36 Vertė Lietuvos istorijos instituto archeografė Vilija Gerulaitienė.

lietuvių kalba. T. 3, 1905–1917 tęsinio trečiąją ir ketvirtąją knygą *Neautoriniai smulkieji, vaizduojamieji spaudiniai, natos*. Kadangi Kortelė jau buvo fiksuota nurodytos bibliografijos antrajame tome (1988) kartu su 1862–1904 metų lietuviškomis knygomis ir smulkiaisiais spaudiniais, jos aprašo pataisymai ir naujai surasti egzemplioriai bus įrašyti tik vietoje internetinio Nacionalinės bibliografijos duomenų banko sukurtame Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka*.

Straipsnio autorius su visais žinomais egzemplioriais susipažino *de visu*, su Sankt Peterburgo egzemplioriumi – iš metodiškai padarytų skaitmeninių kopijų. Jas parengė ir spaudinį apibūdino Sankt Peterburgo universiteto docentas baltistas dr. A. Andronovas. Būtent jis paneigė teiginį, kad Kortelės egzempliorius buvo įrištas kartu su minėtuoju *Lietuvos ukininku Kalendoriumi ant meto 1892*. Tiek Sankt Peterburgo, tiek straipsnio autoriaus rinkinyje turimo kalendoriaus egzemplioriai buvo ne įrišti, bet brošiūruoti ir Jankui įprastu būdu lankai kartu su antraštiniu lapu sujungti bloko nugarėlės krašte kiaurai pradurtomis vielos sąsagomis. Jas išoriškai pridengiant, nugarėlė buvo apklijuojama siaura popieriaus juostele. Sankt Peterburgo Kortelės skaitmeniniuose vaizduose būdingų vielos paliktų skylių nematyti: jų nėra. Ji gana rūpestingai įklijuota į senųjų bibliotekos knygrišių gamintus mėlynos spalvos kartono viršelius. Prie jų priklijuota vertikali formos lipdė su senąja signatūra (3. 25 / III. II / II. 8 / № 51, kurios dėmenys nurodo saugyklos salės (3 – зал), spintos (III – шкаф), lentynos (II – полка) ir eilės tvarkos lentynoje numerius) ir greita įžymėta dabartinė signatūra, sudaryta iš standartinio antspaudo su ranka įrašytu indeksu: Литов. / 1–2162. Viršutiniame viršelyje iš vidaus taip pat matomas bibliotekos inventorinis numeris ИИВ. № 58349 ir įrašytas antraštės nusakomasis vertimas dabartine rusų kalba: *Эта картинка в настоящем свете показывает теперешнее наше положение под гнетом москалей ... (Воз[з!]вание к литовцам)* [vertimas: *Šitas paveikslėlis tikroviškai parodo dabartinę mūsų padėtį po maskolių jungu ... (Atsišaukimas lietuviams)*]. – D. K.]. Kortelės dydis: 93 × 136 mm.

Dr. A. Andronovas taip pat tyrė ir kalendorių. Jis įrištas tarybmečiu. Antraštiniame lape įrašyta senoji (3. 25 / III. V / II. 8 / № 114) ir dabartinė (Литов. / 2–4948) signatūros. Kolega taip pat susipažino su bibliotekos senuoju, XIX amžiaus spintoje laikytų knygų inventoriniu aprašu. Kaip spėja rusų mokslininkas, jame kalendorių savo ranka įrašė S. Baltramaitis, tačiau nepaliko jokios užuominos apie Kortelę. Dr. A. Andronovo manymu, ji greičiausiai buvo tiesiog įdėta į kalendorių, o pastebėjus išimta ir suinventorinta, pagal to meto įprastą tvarką įrašius ir signatūrą. Kadangi nei šiame, nei Lietuvoje saugomuo-

se jos egzemplioriuose savalaikio įrišo pėdsakų nerasta, daroma vienareikšmiška išvada: Kortelė Jankaus spaustuvėje buvo tiesiog dedama į tais metais, taip pat į anksčiau ir vėliau išleistus kalendorius bei knygas, galbūt ir ne po viena egzempliorių. Tolesnis jų likimas priklausė nuo knygnešių spaudos sklaidos gebėjimų ir gavėjų drąsos.

Kiti kortelės egzemplioriai mažiau informatyvūs. Geriausios būklės yra Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekos egzempliorius (dydis 94 × 139 mm). Jis saugomas Griežionėlių Didžiulių šeimos fonde, dukters Aldonos Didžiulytės-Kazanavičienės archyvinių įvairenybių byloje. Kortelė išsaugojusi pirminę spalvą, be pažeidimų, ankstesnių laikų įrašų. Lietuvos ypatingojo archyvo kortelė prastos būklės, kartonas nuo išorinio poveikio pageltęs, kampai ir kraštai nutrupėję (94 × 139 mm). Vartojimo požymių neturi. Vertingesnis Lietuvos egzempliorius saugomas Kauno technologijos universiteto bibliotekos Retų spaudinių skyriuje. Kortelė pažymėta lietuvių spaudos istorijos pėdsaku – violetinės spalvos stačiakampiu 14 × 48 mm dydžio antspaudu su dviejų eilučių paryškintu tekstu **Redakcija / „Varpo“ ir „Ukininko“**. Tokį antspaudą varpininkų redaktoriai naudojo komplektuodami laikraščių redakcijos bibliotekėlę spaudos lotyniškuoju šriftu draudimo panaikinimo išvakarėse ir po panaikinimo. Ši kortelė Nepriklausomybės metais pateko į VDU biblioteką, jos direktoriaus Biržiškos rūpesčiu įklijuota į kartono viršelius su priešlapiais, paženklinta dviem bibliotekos antspaudais. Kauniškės Kortelės matmenys (93 × 139 mm) artimi anksčiau nurodytiesiems. Nežymių egzempliorių dydžio skirtumų atsirado spaustuvėje kortelių kraštus nukertant specialiu knygrišyklos peiliu.

KITI KORTELĖS BANDYMAI

Atsakymas į klausimą dėl leidinių, panašių į mūsų jau apibūdintą Kortelę, yra teigiamas. Jį patvirtina kita dydžio, apipavidalinimo, vartojamo šrifto bei turinio formos požiūriu tapati Kortelė (žr. 2 iliustr.). Ji spausdinta prastesniame, kiek plonesniame, daugiau panašesniame į šiuolaikinį knyginį popieriuje, spaustuvėje apipjauta skirtingu metu, todėl yra nežymiai besiskiriančių matmenų (Vilniaus universiteto bibliotekos egzempliorius 95 × 135, Rusijos nacionalinės bibliotekos – 94 × 130, straipsnio autoriaus rinkinio – 95 × 132 mm). Kortelės averso pusėje grafiniu piešiniu vaizduojama bažnyčia ir prie jos durų susigrūdę, kiti ir suklupe besimeldžiantys žmonės, kuriuos iš nuošalės akylai stebi žandaras ir raguotasis – velnias. Pastarasis, pirštu įbedęs į netoli klūpantį vyrą su maldaknyge rankose, žandarą provokuoja: *Brat'*

*moj! nevidisz-li ty, czto etot litovec molitsia Bogu / iz novoj knigi; vozmi ot neho! (Prikazyvaet cziorť žandarmu). [Vertimas: Mano broli! Ar tu nematai, kad šis lietuvis meldžiasi Dievui / iš naujos knygos; atimk iš jo! (Įsako velnias žandarui). – D. K.]. Šis nedidelis lotyniškuoju šriftu išspausdintas tekstas parašytas taisyklinga rusų kalba ir pateiktas tiems laikams nepriekaištinga transkripcija. Tai padaryti galėjo tik išsilavinęs lietuvių inteligentas. Kaip ir pirmoje Kortelėje, didesnis tekstas išspausdintas šios Kortelės reverse. Jis pažymėtas pajuodintu šriftu sureikšmintą antraštę **Bažnyczia V. J. Kristaus visuresanti** [V. J. – santrumpa: *Vieszpates Jėzaus*. – D. K.]. Dogminę konstituciją išreiškiantis teiginys *S. Bažnyczia Visuresanti* lotyniškuoju šriftu įrėžtas ir pirmojo puslapio piešinyje pavaizduotos bažnyčios frontone. Nors Kortelė iliustruota katalikų tikybos išpažinimo simboliu, iš tikro ji yra masinis politinis dokumentas.*

Turinio esminis tikslas – žadinti pasipiktinimą valdžios prievarta. Rašiusiojo įsitikinimu, rusų žandarai trukdo žmonėms ramiai melstis. Jie Kristų laiko maištininku, nes šis rusiškai nekalbėjęs ir nesimeldęs. Maištininkais vadina ir lietuvius, kurie meldžiasi tik gimtąja kalba. Jie rusiškai iš viso nemoka ir tokios kalbos net nesupranta. Velnias, negalįs įveikti lietuvių prisirišimo prie Dievo, bičiuliaujasi su *maskoleis*. Šie jau uždraudė lietuviškas knygas, dabar įsakais (*ukazais*) iš Lietuvos veja šventųjų paveikslus ir Kristaus *Szirdies Szkapliėrių*³⁷. Autorius žmones perspėja: jei jau Kristų veja iš Lietuvos, tai ko norėti, kai lietuviams draudžia spausdinti ir lietuviškas maldaknyges. Rusai nėra krikščioniški žmonės, nors save ir vadina *krikszczioniszku sviėtu!!!* Šios kortelės pusės tekstas kalbos ir rašybos požiūriu prastokas, tarmiškas, pavartota daug liaudiškų žargonizmų, pramaišiuui naudoti senieji ir naujieji, *Varpe* jau prigiję spaudmenys.

Spaudinį pirmasis iš Lietuvos tyrėjų 1939 metais bibliografiškai užfiksavo profesorius Biržiška³⁸. Tačiau jo pirmuoju lietuvių bibliografu turėtume laikyti minėtąjį Imperatoriškosios viešosios bibliotekos bibliotekininką Silvestrą Baltramaitį. Jis Angrabaičio Kortelę abėcėliniame kortelių kataloge aprašė pagal lietuviškojo teksto antraštę *Bažnyczia V. J. Kristaus visuresanti*. 8° [nurodė dydį (8° – sutrumpintas spaudinio formato *in octavo* žymėjimas) ir signatūrą: 3. 25 / III. II / II. 8 / № 50. – D. K.]. Siekiant palyginti svarbu atkreipti dėmesį į tai,

37 Tai devocionalija – katalikų pamaldumą patvirtinantis medalikėlis, liaudyje vadinamas *škaplieriumi*. Nešiojamas pasikabinus ant kaklo. Masiškai paplito XIX amžiuje, populiariausi buvo Švenčiausiosios Jėzaus Širdies ir Nekaltai pradėtosios Mergelės Marijos škaplieriai. Priimant medalikėlį, apeigoose dalyvavo tikintysis ir kunigas.

38 BIRŽIŠKA, Vaclovas. *Lietuvių bibliografija*. D. 4: (1905–1914 m.), t. 2 (1910–1914 m.), sąs. 1 (1910 m. ir 1–4 dalių papildymai). Kaunas: Antano Smetonos Lituanistikos instituto Lietuvių kalbos skyriaus leidinys, 1939, sk. DLXXXIII, įrašo Nr. 3029a.

kad anksčiau mūsų aptartą sąlygiškai V. Mačiui skiriamą Kortelę bibliografavo nurašydamas visą pirmos pusės rusišką tekstą, tiesa, su kai kuriomis korektūros klaidomis: *Ja siejatel pravoslavija otpravlen v Litvu. [...] 8° 2 pusl. Jos signatūra buvo sudaryta ir įrašyta susiejant su Angrabaičio kortelės egzemplioriaus signatūra: 3. 25 / III. II / II. 8 / № 51 – D. K.*³⁹. Remdamiesi šia informacija galime siūlyti dvi prielaidas: 1) kortelės buvo gautos vienu metu, kataloguotos kartu ir fonde saugotos greta 25 salės antrosios spintos aštuntoje lentynoje, 2) kortelės buvo gautos skirtingu metu, bet kataloguotos kartu, todėl ir fonde saugotos greta. Tokiu būdu nustatę katalogavimo ir spintoje laikytų knygų inventorinio aprašo sudarymo datas mes galbūt galėtume patikslinti ir jų išleidimo, ir gavimo bibliotekoje metus.

Angrabaičio Kortelės aprašą Biržiška sukūrė *de visu* remdamasis Vytauto Didžiojo universiteto bibliotekos turėtu egzemplioriumi, nes jo priklausomybė paliudyta raidine santrumpa LUB (tradiciciškai vartota nuo Lietuvos universiteto bibliotekos įkūrimo laikų). Jo pradmeniui imta lietuviško teksto antraštė *Bažnyčia V. J. Kristaus visuresanti*, lenktiniuose skliaustuose įrašyti minimalūs leidimo duomenys: *Tilžėje 1891. 2 p. 13,5–9,5 cm.* ir lakoniškai apibūdintas masinės scenos ties bažnyčios prieangiu siužetas. Sprendžiant iš šio aprašo galima teigti, kad bibliografas autoriaus, leidėjo ir spaustuvininko nežinojo ir su M. Jankumi nesiejo. Kitas tos pačios kortelės egzempliorius į Vilniaus universiteto bibliotekos fondus pateko 1952 metais pradėjus perimti ir apie dešimt metų periminėjus uždarytos Vytauto Didžiojo universiteto bibliotekos Kaune fondus. Jis sulaukė mūsų laikų ir, išsaugojęs gerą būklę, teikia papildomos dokumentinės informacijos⁴⁰. Pliustracijos pusės viršuje plona plunksna raudonu rašalu užrašyta: *1891* [vienetas subraukytas, kiek žemiau pakartotinai įrašytas aiškiau: *1891 m.* – D. K.] *pirma kart, / toliaus išleista / dar bene du kartus. / Iš viso jų paleista į / žmones apie 15 000. MZ.* Tai Mažosios Lietuvos lietuvių spaudos veikėjos, aktyviai bendradarbiavusios su draudžiamosios lietuvių spaudos lotyniškuoju šriftu leidėjais, Martos Zauniūtės autografas. Sprendžiant iš rašto ir kalbos kultūros galima teigti, kad rašyta Lietuvos Respublikos pirmosios nepriklausomybės metais. Autografo turinys perteiktas minėto V. Biržiškos

39 S. Baltramaičio įrašų buvusios Imperatoriškosios viešosios bibliotekos kataloge skaitmeninės kopijas 2022 m. vasario 16 d. elektroniniu laišku pateikė dr. A. Andronovas. Angrabaičio kortelės dabartinė signatūra: Литов. / 1–2172.

40 *Bažnyčia V[iespaties] J[ėzaus] Kristaus visuresanti* [/ parengė Juozas Angrabaitis] [Tilžė: J. Angrabaitis; M. Jankaus spaustuvė, 1891]. [2] p. – Egzempliorius VUB, signatūra: LR 4503; Rusijos nacionalinė biblioteka Sankt Peterburge, Литов. / 1–2172; Domo Kauno asmeninis rinkinys.

naudoto VDU egzemplioriaus bibliografinio aprašo anotacijoje, tačiau šaltinio autorė – Marta Zauniūtė – nutylėta. Galbūt tai padaryta atsargumo sumetimais, nes Biržiškai publikuojant *Lietuvių bibliografijos* ketvirtąją dalį ne tik anapus Nemuno, bet ir Klaipėdos krašte jau viešpatavo nacių režimas. Bibliografinė informacija iš pateikėjos greičiausiai buvo gauta paprašius asmeniškai pažįstamam asmeniui arba į ją kreipiantis pasitikėjimą keliančiam lietuvių mokslo ir kultūros darbuotojui. Autoriaus manymu, šią informaciją galėjo parūpinti tiek Biržiška, tiek kuris nors kitas Vytauto Didžiojo universiteto bibliotekos darbuotojas, tiek ir kuris nors XXVII knygos mėgėjų narys, ypač medžiagą apie senųjų knygų ir smulkiųjų spaudinių egzempliorių poligrafinius skirtumus kaupęs ir skelbęs Vytautas Steponaitis⁴¹. Egzemplioriaus perdavimo Vilniaus universiteto bibliotekai faktą patvirtina jo tekstinės pusės žymenys: 1) apatiniame kairiajame kampe uždėtas apskritas antspaudas su trijų eilučių įrašu didžiosiomis ir mažosiomis raidėmis *Vilniaus / Universiteto / Biblioteka*, naudotas greičiausiai nuo 1952 m., 2) apatiniame dešiniajame kampe esantis kitas antspaudas su skaitmenimis 56, patvirtinantis fondo patikros datą – 1956 metus, kortelės viršutinėje paraštėje virš teksto rankraštinės signatūros: 3) 953682 (greičiausiai inventorinis numeris) ir 4) dabar tebegaliojantis iki 1959 m. sudaryto senųjų lietuviškų knygų rinkinio šifras *LR 4503 (LR – tik šiam katalogui sukurto termino lietuviška, reta santrumpa)*⁴². Ir antspaudams, ir rankraštiniams įrašams naudotas violetinis rašalas. Vytauto Didžiojo universiteto bibliotekos žymenų trūkumas rodo, kad šis egzempliorius jai nepriklausė.

Spaustuvininką liudija kitas šaltinis: bažnyčios paveikslų reprodukcija M. Jankaus redaguotos, leistos ir spausdintos *Tetutės* 1892 m. ketvirtajame numeryje⁴³. Neabejotinai spaustuvės savininkas tuo metu buvo ir iliustracijos klišės savininkas. Taip teigti leidžia iš jos pašalintas parašas rusų kalba ir užrašas *S. Bažnyčia Visuresanti* iš bažnyčios frontono. Parašo rusų kalba greičiausiai atsisakyta dėl *Tetutėje* skelbto straipsnio turinio. Jankus jame pajuokė velnio ir žandaro sėbrystę, kurią šiedu slepia. Jiedu būtų demaskuoti, jei spaudoje pasirodytų jų nuotrauka [mintyje turėtas piešinys. – D. K.]. Kartu tai raginimas skaitytojams spausdintą iliustraciją siųsti *gubernatoriams bei kitiems mūsų*

41 STEPONAITIS, Vytautas. Leidimai ir variantai. *XXVII knygos mėgėjų metraštis*, 1937, kn. 2, p. 145–176.

42 *Senoji lietuviška knyga Vilniaus universitete*: (Leidinių iki 1800 m. bibliografijos rodyklė). [D.] 1 / Vilniaus valstybinis V[inco] Kapsuko v[ardo] universitetas, Mokslinė biblioteka; sudarė N[ojus] Feigelmanas, ats. redaktorius L[evas] Vladimirovas. Vilnius, 1959, p. 16.

43 [JANKUS, Martynas]. Velnias ir maskolių žandaras. *Tetutė* (Tilžė), 1892, balandis, Nr. 4, p. [4]: iliustr.

broliams, tai yra lietuvių persekiotojams, sutapatintiems su velniu ir žandaru. Į šią problemą Jankus žvelgė dar plačiau. Straipsnyje piktinamasi ne tik lietuvių spaudos draudimu, bet ir cariniu režimu, slegiančiu *Lietuvą, Latviją, Finlandiją ir kitas tautas*. Užrašas iš bažnyčios frontono piešinio greičiausiai pašalintas dėl kitos priežasties. Jis galbūt motyvuotas *Tetutės* redaktoriaus liberalių pažiūrų ir siekio vengti konflikto su katalikų spaudos darbuotojais bei vartotojais.

Šios kortelės iniciatorių ir iš dalies atsiradimo aplinkybes atskleidė buvęs Otto von Mauderode'ės spaustuvės lietuviškų leidinių redaktorius bei korektorius Juozas Angrabaitis. Į Tilžę jis atvyko 1889 m., nuo 1890 m. buvo laikraščio „Žemaičių ir Lietuvos Apžvalga“ redaktoriumi⁴⁴, kitais duomenimis – tik gaudamos medžiagos tvarkytoju, neoficialiu, bet tikroju redaktoriumi – vienas kitą pakeitęs klierikas Pranciškus Urbonavičius ir kunigas Kazimieras Pakalniškis⁴⁵. Apie Kortelę kalbama jau senatvėje rašytame ir atsiminimų knygoje *Knygnešys* paskelbtame beletrizuotame Angrabaičio pasakojime:

Besidaruodamas anais laikais Tilžėj, kada caro žandarai iki aukščiausio laipsnio buvo pašėlę knygnešius gaudyti ir ėmė knygas iš žmonių rankų lupti, tada padirbdinau paveikslėlių žandarams pajuokti. Tas paveikslėlis štai ką rodė: žmonės šventadieny meldžiasi prie bažnyčios, o kacasas žandaras stovi prie šventoriaus vartų ir dairosi, kas iš žmonių turi rankose naujas knygas. Žandaro užpakalyje stovi velnias su ilga uodega ir prisikišęs žandarui šnabžda į ausį:

– Mano broliuk! Žiūrėk, ar nematai, kad anas lietuvis turi visai naują knygą. Ištrauk ją iš jo rankų⁴⁶.

Apie autorių neužsimenama, teksto J. Angrabaitis nesisavino. Galbūt jį parašė kuris nors iš „Žemaičių ir Lietuvos Apžvalgos“ redaktorių arba bendradarbių. Dėl patikimų duomenų stokos kol kas autorystės klausimas lieka atviras.

Rašinys *Knygnešyje* buvo iliustruotas kortelės originalu (tai patvirtina bažnyčios piešinio parašas rusų kalba), apie tekstą kitoje jos pusėje neužsimenama. Vėliau, leidžiant *Knygnešio* antrąją laidą, Angrabaičio tekstas be pataisų

44 *Lietuvos knygnešiai ir daraktoriai*: [žinynas] / Lietuvos kultūros fondas, Knygnešio d-ja; Lietuvos lit. ir meno archyvas; sudarė ir parengė Benjaminas Kaluškevičius ir Kazys Misius. Vilnius: Diemedis, 2004, p. 29–30; iliustr.

45 BIRŽIŠKA, Vaclovas. *Iš mūsų laikraščių praeities*. Kaunas: [autoriaus leid.], 1932 [viršelyje 1933], p. 47.

46 ANGRABAITIS, Juozas. Mano atsiminimų žiupsnelis. Kn.: *Knygnešys, 1864–1904*: [atsiminimų rinkinys]. [T.] 1 / [sudarytojas ir] redaktorius P[etras] Ruseckas. Kaunas: P. Ruseckas, 1926, p. 254–255; iliustr.

buvo pakartotas su redaktoriaus priedašu: autorius mirė 1935 m. rugpjūčio 2 d. Krokuvoje⁴⁷. Pastarojoje knygoje Kortelė ir kelios kitos iliustracijos reprodukuotos įdėtiniame lape. Kitų Angrabaičio dalyvavimo Kortelės istorijoje akivaizdžių įrodymų neradome. Jų nėra dar gyvenimo metais jo paties sudarytose bibliografinėse rodyklėse: religinių paveikslėlių⁴⁸ ir Mažajoje Lietuvoje išleistų Didžiąjai Lietuvai skirtų imperinės Rusijos draudžiamų lietuviškų knygų ir laikraščių lotyniškuoju šriftu bibliografijoje⁴⁹. Autorius šio epizodo neaprašė ir JAV lietuvių žurnale *Žvaigždė* paskelbtoje autobiografijoje⁵⁰.

Paskutinis kone visus Kortelės bibliografinius duomenis sutelkiantis šaltinis yra jos aprašas šiuolaikinės knygų nacionalinės bibliografijos 1985 metų tome⁵¹. Jame užregistruoti to meto bibliografams žinomi keturi spausdinio egzemplioriai, taip pat ir saugotas šiandieninės Rusijos nacionalinės bibliotekos Sankt Peterburge pirmtako fonde. Įvertinę visus duomenis galime teigti, kad Kortelės sumanytojas, leidėjas, galbūt ir teksto autorius buvo Angrabaitis, jo užsakyму klišę greičiausiai *padirbdino* kuris nors tilžiškės spaustuvės arba savarankiškai dirbęs raižytojas, galbūt mūsų jau išaiškintas J. Mai'jus, kelis tiražus spausdino M. Jankus, nes jo rankose ta klišė atsidūrė ir liko. Pastarojo aktyvų dalyvavimą spausdinant paklausius bei pelningus *paveikslėlius* užfiksavo ir Nepriklausomos Lietuvos lietuvių spaudos istorijos tyrėjas Vytautas Steponaitis, tačiau apie jo bendradarbiavimą su Angrabaičiu žinių nepateikė⁵². Angrabaitis amžiaus pabaigoje rašytuose atsiminimuose Jankaus dalyvavimą spausdinant minėtas korteles ir kitus leidinius greičiausiai nutylėjo dėl skirtingų pasaulėžvalgų: vienas priklaušė konservatyviajai katalikiškajai, kitas – liberaliajai stovyklai. Jei Kortelę

47 Tas pat. [T. 1]. Antra laida. Kaunas: P. Ruseckas, 1938, p. 236: iliustr. įdėtinis lapas tarp p. 176 ir 177.

48 ANGRABAITIS, Juozas. *Suraszas abrozdelių arba Katalogas visokių szventųjų paveikslėlių*. [...] Nr. 1. Vis tai gaunama pas Pranciszkaus Paznokaiczio [Juozo Angrabaičio] / [sudarė J. Angrabaitis]. Tilsit [Tilžė]: Fr. Paznokeit, 1893, balandis. 32 p. – *Fr. Paznokeit* yra slapyvardžio *Pranciszkus Paznokaitis* vokiška forma: su klaida užrašyta santrumpa *Franz Paznokeit*. Turėtų būti *Pasnokeit*.

49 ANGRABAITIS, Juozas. *Suskaita arba Statistika visų lietuviszkų knygų ats[p]austų Prusūse nu 1864 metų iki pabaigai 1896 metų* / Suraszė A. Jonas Zanavikutis [sudarė Juozas Angrabaitis]. Tilžė: autoriaus leidinys, 1897. 55, [1] p.

50 ANGRABAITIS, Juozas. J. Angrabaičio autobiografija. *Žvaigždė* (Filadelfija, JAV), 1924, Nr. 9, p. 3–12; Nr. 10, p. 5–20.

51 *Lietuvos TSR bibliografija = Bibliografiya Litovskoi SSR*. Serija A. Knygos lietuvių kalba. T. 2, 1862–1904. Kn. 1: A–P. / LTSR knygų rūmai ir kt.; [sudarytoja E[lena] Binkytė ir kt.]; redkol.: V[ytautas] Merkys (pirm.) ir kt. Vilnius: Mintis, 1985, p. 119, įrašo Nr. 66.

52 STEPONAITIS, Vytautas. Leidimai ir variantai. Iš *XXVII knygos mėgėjų metraštis*, 1937, kn. 2, p. 149–150.

būtų spausdinusi Mauderode'ės įmonė, tai priešasčių ją nutylėti autorius būtų neturėjęs.

Mūsų laikais Angrabaičio kortelę priminė prof. Vladas Žukas. Jos originalą ir Baltramaičio parengtą kataloginį aprašą surado anuometinio Leningrado Viešosios valstybinės bibliotekos archyve rinkdamas medžiagą daktaro disertacijai. Publikuodamas Kortelės fotoreprodukciją knygoje apie Baltramaitį, ją pavadino prieš spaudos draudimą nukreiptu lapeliu⁵³. Toks sprendimas palaiko leidinio priskyrimą politinio dokumento kategorijai.

APIBENDRINIMAS

Apibendrinus sukauptus bibliografinius ir istorijos šaltinių duomenis bei atliepiant tyrimo uždavinius galima teikti tokias išvadas: 1) pagal paskirties požymį Kortelė laikytina masiniu politiniu dokumentu; 2) priklauso atviruko porūšiui, skirtam sužadinti pasipriešinimui Rusijos valdžios kampanijai dėl migracijos į Transsibiro magistralės ir gyvenviečių statybas. Leidinys dėl specifinės struktūros ir baudžiamąjį turinio negalėjo funkcionuoti atvirose pašto ryšiuose, todėl pagal to meto reikalavimus atviruku gali būti vadinamas sąlygiškai; 3) teksto autorius patikimai nenustatytas. Jis galėjo būti iš Rusijos universitetų studentų arba absolventų lietuvių tarpo, greičiausiai teisininkas Vladas Mačys ir jam talkinusių asmenų grupė; 4) leidinio dailininkas (dizaineris) buvo Tilžės litografas Joachimas Josefas Mai'jus (vel *Johann Mai*); 5) leidinio mokslinis bibliografinis fiksavimas pradėtas Nepriklausomoje Lietuvoje nuo 1929 m. ir tapo lietuvių nacionalinės bibliografijos tradicija; 6) Kortelę leido ir spausdino M. Jankaus spaustuvė Tilžėje 1891 metais; 7) dėl duomenų stygiaus tiražas kol kas gali būti tik spėjamas remiantis kalendoriaus, su kuriuo buvo platinamas, tiražu – 6 000 egzempliorių. Jų sklaida vyko dedant į Jankaus spausdintus kalendorus ir knygas; 8) paveldą sudaro ne mažiau kaip keturi fiziniai vienetai, tačiau šis skaičius dėl tolesnių paieškų ir tyrimų plėtros greičiausiai didės; 9) nustačius formalųjį ir tipologinį panašumą su tuo pačiu metu Tilžėje dirbusio J. Angrabaičio parengta Kortele, galima teigti apie užuomazgą kovai su imperinės Rusijos lietuvių spaudos persekiojimu naudoti to paties tipo represinių organų sunkiai sukontroliuojamus masinius politinius smulkiuosius spaudinius – korteles; 10) kelių kartų bibliografų ir tyrėjų įdirbis sudaro sąlygas toliau nuosekliai tikslinti bibliografinį aprašą, sukausti reikšmingą šaltinių bei istoriografinių duomenų išteklių ir sukurti prielaidas šios ir kitų tipologiškai panašių spausdintinių kortelių istorijai parengti.

53 ŽUKAS, Vladas. *Tarp knygų prabėgę metai. Silvestras Baltramaitis*, p. 75.

Iš karto vienareikšmiškai ir išsamiai atsakyti į visus tyrime įvardytus bei galimus kitus klausimus kol kas sudėtinga. Galbūt tolesne tiriamojo darbo paskata galėtų pasitarnauti šių eilučių autoriaus pranešimo, skaityto Rusijos nacionalinės bibliotekos Nacionalinės literatūros skyriaus surengtoje ketvirtojoje tarptautinėje mokslinėje-praktinėje konferencijoje „Informacija beveidė, knyga – individuali: nacionalinės knyginkystės unikumai ir jų mįslės“ Sankt Peterburge 2020 m. lapkričio 27 d. tezės⁵⁴ ir šio renginio motyvuotas straipsnis. Reikšmingesnių rezultatų galima pasiekti tik sutelkus paveldo institucijų – pirmaisia mokslinių bibliotekų, archyvų ir muziejų – specialistų, literatūros, kalbos ir istorijos tyrėjų kompetenciją bei įdirbį. Svarbų indėlį suteiktų pozityvi spausdintinio bei rankraštinio paveldo kolekcininkų parama.

Rengdamas šį darbą, autorius rėmėsi kolegišku įvairių Lietuvos bibliotekų senųjų ir retųjų spaudinių skyrių bei archyvų darbuotojų palaikymu. Jiems reiškiu nuoširdžią padėką. Kolegos dr. Tomo Petreikio konsultacijos kuriamos neautorinių vaizduojamųjų, smulkiųjų spaudinių ir natų lietuvių kalba duomenų bazės *Lietuvos bibliografija. Serija A* tema bei dalykiniais klausimais spartino užduoties vykdymą ir ypač tokių leidinių paiešką, padėjo tikslinti jų klasifikavimą. Taip pat privalau su dėkingumu prisiminti Rusijos nacionalinės bibliotekos Sankt Peterburge darbuotojus, kurie dar tarybmečiu padėjo lietuvių spaudos nacionalinės bibliografijos sudarytojams – Lietuvos knygų rūmų bibliografams: kolegiškai teikė kopijas ir informaciją, o dabarties laikais į naujus viršelius perišo lietuvišką kalendorių ir išsaugojo jame pirmtakų rastą Kortelę – atviruką bei suteikė galimybę jo tolesniam savarankiškam egzistavimui. Ypač dėkoju šių dienų Rusijos nacionalinės bibliotekos Nacionalinės literatūros skyriaus vedėjai Šušanai Žabko (Шушана Симиковна Жабко) ir buvusiam Sankt Peterburgo universiteto Baltistikos skyriaus vedėjui, latvių ir lietuvių kalbų tyrėjui dr. Aleksejui Andronovui (Алексей Викторович Андронов), *de visu* būdu ir tipografiniu metodu atlikusiam Kortelės būklės vertinimą bei profesionalų bibliotekinio katalogavimo istorijos duomenų fiksavimą, kvalifikuotą šaltinių bei literatūros išteklių papildymą ir straipsnio vertinamąjį recenzavimą. Jų dėka

54 KAUNAS, Domas. Nelegal'no izdanaja otkrytkta v bor'be protiv natsional'nogo ugnetenija : tezis doklada / [na russkij yazyk pereviol Aleksej V. Andronov]. 4-ja mezhdunarodnaja nauchno-prakticheskaja konferentsija Otdela natsionalnoj literatury RNB „Informatsija bezlika – kniga individual'na: unikumy natsionalnoj knyzhnosti i ikh zagadki“, 27 nojabria 2020 g.: tezis y dokladov / Rossiiskaja natsionalnaja biblioteka, Rossiiskaja bibliotechnaja assotsiatsija, Sankt-Peterburgskij gosudarstvenyj universitet; otv. redaktory A. V. Andronov, Sh. S. Zhabko, T. V. Petrusenko. Sankt-Peterburg: Rossiiskaja natsionalnaja biblioteka, 2020, p. 19–20 [žiūrėta 2022 m. vasario 24 d.]. Prieiga per internetą: <http://nlr.ru/nlr_visit/RA1717/publikatsii>.

iš Peterburgo gautos abiejų Kortelių bei įvairių su jomis susijusių dokumentų, taip pat ir rengtų ir S. Baltramaičio, skaitmeninės kopijos. Dėl nepriklausomai nuo mokslininko valios nepalankiai universitete susiklosčiusių sąlygų jis nuo 2021 m. pradėjo dirbti minėtos bibliotekos Nacionalinės literatūros skyriaus vyriausiuoju bibliotekininku. Baigiamajame darbo rengimo etape reikšmingą profesinę paramą suteikė Lietuvos istorijos instituto archeografė ir vertėja iš vokiečių kalbos Vilija Gerulaitienė. Šveicarijos lietuvių bendruomenės veikėja Milda Matulaitytė-Feldhausen parūpino enciklopedinių žinių ir literatūros apie Šveicarijos atvirukų istoriją. Autorius joms nuoširdžiai dėkoja.

Šaltiniai ir literatūra

Archyviniai šaltiniai

1. Ypatingai slapta 1937 m. liepos 8 d. telegrama iš Novosibirsko, adresuota „Visos Rusijos komunistų partijos (b) Centro Komitetui, draugui Stalinui“. Dėl Novosibirsko regione nustatytų 25 000 „pabėgusių buožių ir nusikaltėlių“, iš kurių 11 000 „ypatingai priešišku ir aktyviu“ nurodyta sušaudyti. Pasirašė: Stalinas, CK nariai Kaganovičius, Kalininas, Mikojanas, Čiubaris ir kt., adresuota Vidaus reikalų liaudies komisarui Ježovui, nuosprendžius priimti *trojkai*, sudarytai iš Novosibirsko aukščiausiųjų pareigūnų: Vidaus reikalų liaudies komisariato viršininko Mironovo (pirmininkas), partijos raikomo sekretoriaus Eichės ir krašto prokuroro Barkovo // Šifruota telegrama. Novosibirskas, išsiųsta 1937 m. liepos 8 d. 11 val. 56 min., Centro komite- te iššifruoti perduota tą pačią dieną 14 val. 45 min. VUB RS, F. 179–2258. (Kserokopija).
2. JANKUS, Martynas. *Rokunda nuo knygų pardavimo ir nusiuntimo. 1890–1892 m. 1903 m.*: [spaustuvininko 1891 m. lapkričio 22 d. įrašas apie *Tetutės* ir kitų leidinių pardavimą Mačiui- kui iš Šiaulių (originale: 22. 11. 91. *Macziuks isz Szauliu*)] // VUB RS, F 1–D 340, p. [32].
3. LIEPINIA-BULOVIEŅĖ, Asija. *Asmeniniai ir XIX a. pabaigoje į Sibirą persikėlusiu giminės narių teikti atsiminimai*. Autorė gimė 1947 m. vasario 17 d. Rytų Sibiro Krasnojarsko krašto Ujaro rajono Nikolsko kaime (Уярский район, село Никольское). Gyveno ir 2022 m. balan- džio 9 d. mirė Rokiškyje, Birutės g. Nr. 26, liudijimus 2021 m. liepos 18 d. užrašė Domas Kaunas. VUB RS, F. 179–2258. (Kompiuterinis tekstas).

Publiuoti šaltiniai ir literatūra

4. ANGRABAITIS, Juozas. J. Angrabaičio autobiografija. *Žvaigždė* (Filadelfija, JAV), 1924, Nr. 9, p. 3–12; Nr. 10, p. 5–20.
5. ANGRABAITIS, Juozas. Mano atsiminimų žiupsnelis. Kn.: *Knygnešys, 1864–1904*: [atsimi- nimų rinkinys]. [T.] 1 / [sudarytojas ir] redaktorius P[etras] Ruseckas. Kaunas: P. Ruseckas, 1926, p. 254–255: iliustr.; Tas pat. [T. 1]. Antra laida. Kaunas: P. Ruseckas, 1938, p. 236: iliustr. įdėtinis lapas tarp p. 176 ir 177.
6. ANGRABAITIS, Juozas. *Suraszas abrozdelių arba Katalogas visokių szventųjų paveikslėlių*. [...] Nr. 1. Vis tai gaunama pas Pranciszkaus Paznokaiczio [Juozo Angrabaičio] / [sudarė J. An- grabaitis]. Tilsit [Tilžė]: Fr. Paznokeit, 1893, balandis. 32 p. – Fr. *Paznokeit* yra slapyvardžio *Pranciszkus Paznokaitis* vokiška forma su klaidingai užrašyta santrumpa *Franz Paznokeit*. Turėjo būti *Pasnokeit*.

7. ANGRABAITIS, Juozas. *Suskaita arba Statistika visų lietuviškų knygų ats[p]austų Prūsijoje 1864 metų iki pabaigai 1896 metų* / Suraszė A. Jonas Zanavikutis [sudarė Juozas Angrabaitis]. Tilžė: autoriaus leidinys, 1897. 55, [1] p.
8. *Bažnyčia V[ieszpaties] J[ėzaus] Kristaus visuresanti* [/ parengė Juozas Angrabaitis] [Tilžė: J. Angrabaitis; M. Jankaus spaustuvė, 1891]. [2] p. – Egzempliorius VUB, signatūra: LR 4503.
9. BIRŽIŠKA, Vaclovas. *Lietuvių bibliografija*. D. 3: Spaudos uždraudimo laikas (1865–1904 m.). Kaunas: Švietimo ministerijos Knygų leidimo komisijos leidinys, 1929, sk. 855, įrašo Nr. 3251.
10. BIRŽIŠKA, Vaclovas. *Lietuvių bibliografija*. D. 4: (1905–1914 m.), t. 2 (1910–1914 m.), sąs. 1 (1910 m. ir 1–4 dalių papildymai). Kaunas: Antano Smetonos Lituanistikos instituto Lietuvių kalbos skyriaus leidinys, 1939, sk. DLXXXIII, įrašo Nr. 3029a.
11. *Dainu Balfai*. Melodienen litauifcher Volkslieder gefammelt und mit Textüberfetzung, Anmerkungen und Einleitung im Auftrage der Litauifchen litterarifchen Gefellſchaft herausgegeben von Chrifitian Bartfch. Heidelberg: Carl Winter's Univerfitätsbuchhandlung, Druck von Otto v[on] Mauderode, Tilsit, 1889, muzikos instrumentų piešinių lentelės be puslapių numeracijos Chr. Bartfcho įvadinio straipsnio „Über litauifche Mufikinfrumente“ pabaigoje. – Aprašyta pagal aut. egzempliorių.
12. FORMERY, Günter. *Das große Lexikon der Ansichtskarten: Eine Enzyklopädie der Philokartie*. Schwalmatal, Deutschland: Phil* Creativ GmbH, Verlag & Agentur, [2018?], p. 252–257: iliustr.
13. *Die Ganzsachen der Schweiz: Spezialkatalog und Handbuch*. XI. überarbeitet und ergänzte Auflage. Bern: Zumstein & Cie, 2010, p. 38–47: iliustr.
14. GEHRMANN, J[ulius] C[arl]. *Adreßbuch für die Stadt Tilsit auf das Jahr 1890*. Aus amtlichen Quellen zusammengestellt von J[ulius] C[arl] Gehrman. Tilsit: Druck und Verlag von J. Reyländer & Sohn, [1890], p. 36, 111. – Paieška vykdoma Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka*, signatūra: C (LKA) vok. 10 / 890.
15. HORN, [Paul]. *Adreßbuch für die Stadt Tilsit, Tilsit-Preußen, Kallkappen, Stolbeck und Splitter nebst Geschäfts-Anzeiger auf das Jahr 1909*. 26. Jahrgang. zusammengestellt auf Grund amtlichen Materials und privater Nachrichten von Bureau-Direktor [Paul] Horn. Tilsit: Druck und Verlag von J. Reylaender & Sohn, [1909], p. 73, 194. – Paieška vykdoma Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka*, signatūra: C (LKA) vok. 10 / 890.
16. [1]. *Ja siejatel pravoslavija / otpravlen v Litvu*. – [2]. *Szis paveikslėlis tikroj' szviesoj' parodo dabartinį musų padėjimą po / jungu maskoliaus*: [atvirukas-atsišaukimas]. [Tilžė: M. Jankaus laida ir spaustuvė], [1891]. [2] p.: iliustr. – Egzemplioriai: Lietuvos ypatingasis archyvas, F. 15808, ap. 1, byla 145, vokas 1, lap. 7; MAB Rankraščių skyrius, F. 94–99, lap. 109; KTUB Retų spaudinių skyrius, P. Sp. B. 1; Rusijos nacionalinė biblioteka, Sankt Peterburgas – Литов. / 1–2162.
17. [JANKUS, Martynas]. Velnias ir maskolių žandaras. *Tetutė*, 1892, balandis, Nr. 4, p. [4]: iliustr.
18. KASPERAVIČIUS, Gediminas. Verslininkai iš Lietuvos Tobolsko gubernijoje XIX a. antroje pusėje – XX a. pradžioje *Oikos*: lietuvių migracijos ir diasporos studijos, 2018, Nr. 2 (26), p. 64.
19. KAUNAS, Domas. Nelegal'no izdanaja otkrytka v bor'be protiv natsional'nogo ugnetenija: tezis doklada / [na russkij yazyk pereviol Aleksej V. Andronov]. 4-ja mezhdunarodnaja nauchno-prakticheskaja konferentsija Otdela natsionalnoj literatury RNB „Informatsija bezlika –

- kniga individual'na: unikumy natsionalnoj knyzhnosti i ikh zagadki“, 27 nojabria 2020 g.: tezisy dokladov / Rossiiskaja natsionalnaja biblioteka, Rossiiskaja bibliotekhnaja assotsiatsija, Sankt-Peterburgskij gosudarstvenij universitet; otv. redaktory A. V. Andronov, Sh. S. Zhabko, T. V. Petrusenko. Sankt-Peterburg: Rossiiskaja natsionalnaja biblioteka, 2020, p. 19–20 [žiūrėta 2022 m. vasario 24 d.]. Prieiga per internetą: <http://nlr.ru/nlr_visit/RA1717/publikatsii>.
20. KOLOTKIN, M[ikhail] N[ikolaevich]. *Baltiiskaya diaspora Sibiri: opyt istoricheskogo analiza 20–30-kh gg.* / Gosudarstvenij komitet Rossiiskoi Federacii po vysshemu obrazovaniyu, Sibirskaya gosudarstvennaya geodezicheskaya akademiya. Novosibirsk: RIO CITA, 1994. 164 p.
  21. KOLOTKIN, M[ikhail] N[ikolaevich]. *Sotsial'no-politicheskaya istoriya baltiiskikh poselentsev Sibiri (1917–seredina 1930-kh gg.)* / Ministerstvo obrazovaniya Rossiiskoi Federacii, GOU VPO Sibirskaya gosudarstvennaya geodezicheskaya akademiya. Novosibirsk: SGGGA, 2010. 316 p.
  22. LEIKUMA, Lidija. Ekspeditsija v Sibir'. *Almanakh Instituta komparativistiki*, t. 22: Jyazyk i mir, vypusk 2: Materiya dialekta i idiolekt perevoda / Daugavpils universitāte, Humanitārā fakultāte, Komparatīvistikas institūts; red. Oksana Komarova, Jeļena Koroļova. Daugavpils: Daugavpils universitāte, 2010, p. 11–39: iliustr.
  23. *Lietuvos knygnešiai ir daraktorai*: [žinynas] / Lietuvos kultūros fondas, Knygnešio d-ja; Lietuvos lit. ir meno archyvas; sudarė ir parengė Benjaminas Kaluškevičius ir Kazys Misius. Vilnius: Diemedis, 2004, p. 29–30: iliustr.
  24. *Lietuvos TSR bibliografija = Bibliografija Litovskoi SSR*. Serija A. Knygos lietuvių kalba. T. 2, 1862–1904. Kn. 1: A–P. / LTSR knygų rūmai ir kt.; [sudarytoja E[lena] Binkytė ir kt.]; redkol.: V[ytautas] Merkys (pirm.) ir kt. Vilnius: Mintis, 1985, p. 119, įrašo Nr. 66.
  25. *Lietuvos TSR bibliografija = Bibliografija Litovskoi SSR*. Serija A. Knygos lietuvių kalba. T. 2: 1862–1904. Kn. 2: R–Ž. Vaizduojamasis menas. Afišos. Gaidos. Žemėlapiai. Vilnius: Mintis, 1988, p. 401, įrašo Nr. 4065.
  26. *Lietuvos ukininku Kalendorius ant meto 1892 366 dienas turinczio* / [redagavo Kazys Grinius]. Vilniuje 1891. Spaustuvėje Juozapo Zavadzčio [Maskva: Maskvos lietuvių studentų draugija, Martyno Jankaus spaustuvė Tilžėje]. 1891. 79 p. – Aprašyta pagal aut. egzempliorių.
  27. Lietuvos ukininku Kalendorius jau yra gatavas ir parsiduoda Varpo bei Ukinįko rėdystėje, pas M. Janku, Tilzeje. *Ukinįkas* (Tilžė), 1891, rugp., Nr. 8, p. 384.
  28. LOTKIN, I[lya] V[iktorovich]. *Pribaltiiskie diaspory v Sibiri (20–30-e gody): aspekty etnosot-sial'noi istorii*. Omsk: Izdatel'skii dom „Nauka“, 2006. 348 p.
  29. MAČYS, Vladas (?). *Broliai! Jieszkokime, reikalaukime szviesos ir mokslo!*: [politinis publicistinis leidinys / redagavo Kazys Grinius]. [Maskva: Maskvos lietuvių studentų draugija], Kristupo Voskos [ir Martyno Jankaus] spaustuvėje Ragainėje, [1889]. 8 p.
  30. MERKYS, Vytautas. *Draudžiamosios lietuviškos spaudos kelias, 1864–1904*. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 1994, p. 9.
  31. *Mifšiu Knygos*. [...] pėrfatytos ir į wienas Knygas fudėtos nū Dowido Plonaus Afšenberkije [...]. [Tilžė]: Druck und Verlag von J. Reyländer & Sohn in Tilfit. Tilžėje pas J. Reyländer & Sohn, 1906, nenumuoti 4 portretiniai lapai knygos pradžioje. – Aprašyta pagal aut. egzempliorių.
  32. MÜLLER, [Max]. *Adreß-Buch für die Stadt Tilfit auf das Jahr 1897*. Zusammengeftellt auf Grund amtlichen Materials von Stadtfekretär [Max] Müller. Tilfit: Druck von Otto v[on] Mauderode, [1897], p. 99, 211. – Paieška vykdoma Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka*, signatūra: C (LKA) vok. 10 / 890.

33. [ROSBACH, Max?]. „Tilsiter Zeitung“ ir J. Reylaenderio & sūnaus firmos Tilžėje 75 metų jubiliejus: publikacija / parengė Domas Kaunas, iš vokiečių kalbos vertė Liucija Citavičiūtė. *Knygotyra*, 1997, t. 24 (31), p. 132, 135.
34. Seniausias pasaulyje pašto atvirukas kelias į Latviją. *Lietuvos rytas*, 2002, kovo 9, Nr. 56, p. 11: iliustr. – (Pasaulis).
35. STEPONAITIS, Vytautas. Leidimai ir variantai. *XXVII knygos mėgėjų metraštis*, 1937, kn. 2, p. 149.
36. [WIEDEMANN, Max?]. Oto fon Mauderodės firmos (knygų, meno ir litografijos spaustuvė, litografija, knygrišykla, popieriaus krautuvė) veiklos 25-mečio paminėjimo knyga: publikacija / parengė Domas Kaunas, iš vokiečių kalbos vertė Zofija Dūdaitė. *Knygotyra*, 1993, t. 19 (26), p. 111–112.
37. ZAZUBRIN, Vladimir (tikroji pavardė: Vladimir Jakovlevič Zubcov). *Skiedra*. Apysaka apie Ją ir apie Ją / iš rusų k. vertė Vytautas Martinkus. Klaipėda: Eglė, 2021. 120 p.
38. ŽUKAS, Vladas. *Tarp knygų prabėgę metai*. *Silvestras Baltramaitis*. Vilnius: UAB Ogamas, 2006. 179 p. : iliustr.